

AA009996224

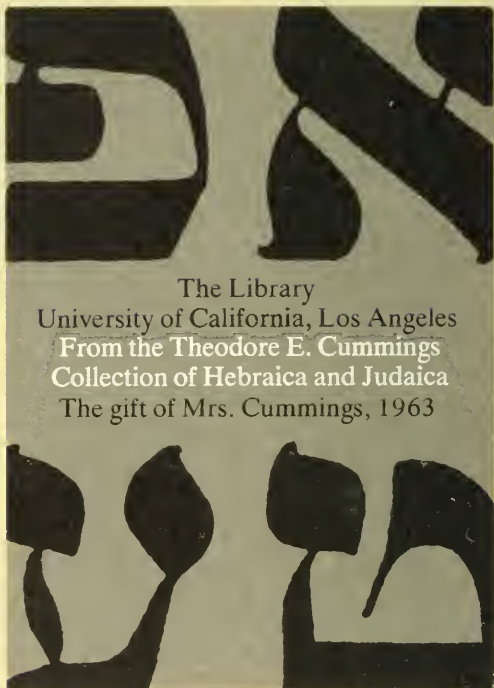
UC SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY

California
Regional
Facility

MAIMONIDES'
Book of the Precepts.

HEBREW & ENGLISH

R. YOUNG EDINB

(7)

The Library
University of California, Los Angeles
From the Theodore E. Cummings
Collection of Hebraica and Judaica
The gift of Mrs. Cummings, 1963

B/368

(247.1)

ספר המצות

הן המה רמ"ח מצות עשה ויטס"ה מצות לא תעשה

אשר לקטם החכם הנשר הנדול

רבנו מיטה בר מיימון

מבין תלמי תורת משה ראש הנביאים

וחכרם כספר

נעתק מלשון הקודש ללשון אנגלי

עם תולדות רמבם

עדינבורג

בבית ובדפוס האדון ראבערט יונג

בשנת המשי"ח

בני אם תקח אמרי ומצותי תצפן אתך

BOOK OF THE PRECEPTS,

OR THE

AFFIRMATIVE AND PROHIBITIVE PRECEPTS

COMPILED BY

RABBI MOSES MAIMONIDES

OUT OF THE

BOOKS OF MOSES,

WITH A

LIFE OF THE AUTHOR.

EDINBURGH: ROBERT YOUNG,

FOREIGN BOOKSELLER AND PRINTER,

HEAD OF THE MOUND.

PRINTED BY ROBERT YOUNG,
NORTH BANK STREET, HEAD OF THE MOUND,
EDINBURGH.

BM

520.7

M855

1849

PREFACE.

THE SIX HUNDRED AND THIRTEEN PRECEPTS of which the following Translation is now offered to those interested in Biblical and Rabbinical Literature, were originally compiled by the celebrated and well-known Rabbi Moses Maimonides, out of the Pentateuch or Five Books of the Mosaic Law. They have been repeatedly published on the Continent in the original Hebrew, by various Rabbies. Upwards of SIXTY editions will be found contained in Oppenheim's קהלת דוד (Hamburgh 1826,*) several of which are also accompanied by Latin or German translations. The present is, however, the FIRST edition in Britain

* This work contains certainly the largest collection of Hebrew Books in the world. It has a list of 1147 folios, 1708 quartos, 919 octavos, and 326 duodecimos, in all 4,100 articles. We are persuaded that this fact will surprise not a few who ignorantly declaim against the Hebrew Language as meagre in its Literature, and containing nothing worth reading but the Scriptures. Surely a language which has FOUR THOUSAND works, in all departments of Theology, Law, Medicine, Poetry, History, Romance, Biography, Travels, Mathematics, &c. &c., cannot be said to be meagre or unworthy of notice. Moreover, if we add the numerous works which have been printed in Willna and Grodno since the publication of Oppenheim's Catalogue in 1826, the total number must be very considerably augmented, as may be seen by referring to Fuerst's Bibliotheca Judaica, Leipsic 1849.

2114193

of the original Hebrew with an English Translation. The Translator was not aware until the greater part was printed off, that there were already two English translations ; one by David Levi, who put them at the foot of each page of his Translation of the Pentateuch ; the other by the Rev. Moses Margoliouth, in his very interesting and learned work entitled "Modern Judaism Investigated." Neither of these, however, were accompanied by the original text.

The Precepts are divided into two Classes : viz. 248 Affirmative and 365 Prohibitive, in all 613. The Jews are very ingenious in finding out the reason why there are precisely so many Precepts, and no more, in the Pentateuch. They tell us that the reason is, because there are 248 members and 365 veins in the human body. Hence they pray, that the law "may be made by my fulfilling this precept, a spiritual garment for my soul, spirit and breath, for my 248 spiritual members and for my 365 spiritual veins." Another reason given, is, because in the Decalogue, if we except the two last words אשר לרעך there are 613 letters, although they can give no reason why these seven letters should be considered superfluous. One of the reasons given why there are 365 Prohibitive Precepts is, according to Maimonides, because there are 365 days in the year, and there-

fore they imagine that God delivered to Moses that number of Precepts, so that, if the Israelites observed one precept each day, and took heed of one prohibition, they would thus learn all the Prohibitive Precepts.

Many of the Rabbies assert that the Patriarchs fulfilled the whole of the 613 Precepts. Thus Raschi (Rabbi Solomon Jarchi), whose works are more read by the Jews than any other writer, remarks in his Commentary on Genesis xxxii. 4, ; עם לבן גרתי ; גרתי בני' תריג, כלומר, עם לבן הרשע גרתי, ותריג מצות שמרתי ולא למדתי ממעשיו הרעים " 'I have sojourned with Laban,' GARTY ['I have sojourned,'] according to GUIMATRIA amount to 613, by which he [Jacob] wished to communicate [to his brother Esau], It is true, I have sojourned with the wicked Laban, but still I observed the 613 Precepts, and I have not been infected with his evil deeds." In opposition to this extravagant assertion of Raschi, it is sufficient to remember that the Law of Moses, from which the Precepts are taken, was not given until at least 200 years after the death of Jacob ; and moreover, the perfection here claimed, is completely at variance with the express declarations of Scripture that " there are none that doeth good, no, not one." It is true that David and other holy men are said to

walk in the ways of the Lord, turning neither to the right hand nor to the left, yet Scripture records their failings and errors that we may not be high-minded but fear. Notwithstanding the confident assertion of the Jews regarding the immutability and unchangeableness of the Mosaic Law, it cannot be denied, even by themselves, that many of these laws cannot be observed in any other part of the world but Palestine, and that consequently they never were designed nor fitted to be obligatory on the human race. Besides many of them cannot be observed by women, for, as Buxtorf remarks in his *Synag. cap. I.* only 36 of the Affirmative and 64 of the Prohibitive Precepts are obligatory on them.

With reference to the NATURE of these Precepts, they may be divided in three kinds, viz. moral, ceremonial, and judicial. This is evident from the slightest examination. For example, Nos. 3, 4, 7, 9, and many others are moral, equally binding upon Jew and Gentile, as well under the New, as under the Old Dispensation. Nos. 25, 28, 29, 37, 39, and many others are of a ceremonial kind ; and Nos. 173, 182, 184, &c. are of a judicial nature. How far many of the two last are binding upon Christians would form a very interesting inquiry, for which, however, we have at present no room.

The LANGUAGE of the Precepts is by no means pure Hebrew. It has a considerable number of Rabbinical and Talmudical phrases, which, however, can cause little difficulty to the Hebrew Scholar who has possession of the invaluable Rabbinical and Talmudical Lexicon of Buxtorf. It was intended at one time to insert at the end a Vocabulary of all the peculiar words and phrases which occur throughout, but an unwillingness to increase the price of the book has prevented it.

With regard to the Translation, it may be observed, that it was originally commenced simply as an amusement, for the sake of cultivating an acquaintance with Hebrew Literature, and with no intention of publication. It is hoped and believed, however, that it gives the real sense of the original, which is the object sought and desired. It is cheering to observe the increased attention which is now paid to the study of the Hebrew Language, and its cognate dialects, the Syriac, Arabic and Ethiopic, and, perhaps, were Hebrew students to use this little Treatise as a Reading-book for the purpose of accustoming themselves to read Hebrew without points, as well as to acquire some intimacy with Jewish customs and ceremonies, (of which this little work has been fitly termed a "SYNOPSIS,") we feel persuaded that they

would be better fitted to enter with vigour into the study of the treasures contained in the various Semetic dialects, an acquaintance with which is now universally acknowledged to be nearly indispensable to a complete Theological Education.

In conclusion, the Translator acknowledges with pleasure the kindness of Mr Alexander Meyrowitz, Teacher of the Hebrew and Oriental Languages in Edinburgh, for his services in correcting the translation, as well as in revising for press the Hebrew text, for which he is so admirably qualified by his very superior knowledge of Hebrew and Rabbinical Literature. It is to be hoped that he will, ere long, favour the literati of Britain with the publication of the "Parables of Jesus," which he has translated into Hebrew Poetry, as well as with the English Translation of Gutber's Syriac Lexicon, which he has finished, and which has been highly praised by competent scholars.

R. Y.

LIFE OF MAIMONIDES.*

MAIMONIDES, or MOSES BAR MAIMON, a very learned rabbi, called by the Jews, נשר המורים (*the Eagle of the Doctors*), and sometimes by way of eminence, המורה (*the Doctor*), was born at Cordova in Spain, in the year 1131. He was of illustrious descent, his father and six of his preceding ancestors having sustained the rank of judges, or been distinguished by the title of החכמים (*the wise*). The early part of his education appears to have been undertaken by his father, who afterwards placed him under the tuition of Rabbi Joseph the son of Megas, a person on whose profound learning he has bestowed the highest praise; and, according to Leo Africanus, he had also among his tutors the learned Arabians Ibn Thophail, and Averroes. As he possessed excellent natural abilities, and was indefatigable in his application, he made a most astonishing proficiency under such able instructors, both in his knowledge of languages, and acquaintance with all the arts and sciences. Among other languages, he was perfectly skilled in the Hebrew and Arabic; but reflecting, that with the knowledge of these languages only, his intercourse must be chiefly confined to his own people, he also made himself master of the Chaldee, Turkish, Median, and other tongues; and that he understood the Greek, may be concluded from the quotations which occur in his writings from Aristotle, Plato, Galen, Themistius, &c., and from the circumstance that some of his latest works, and several of his letters to foreigners were written in that language. With all the branches of philosophy, and the mathematics, he was

* Extracted from Aitkin's General Biography, with a few alterations.

intimately acquainted, as his writings bear ample testimony ; and in his מורה נבוכים "More Nevochim" he has particularly expatiated on the advantages arising from a knowledge of mathematical science. He was also well-informed in divinity, and zealously attached to the religion of his ancestors, while he rejected the Talmudical fables and traditions with which it was encumbered and debased. That he was pre-eminently skilled in Jewish jurisprudence, he shewed, not only by the comments with which he illustrated the whole body of the laws of the Hebrews, but by the ability and judgment with which, from a confused and most intricate mass, (clothed in corrupt and varying dialects,) he reduced them to a regular system, and perspicuous aphorisms, written in pure Hebrew, and in an easy and elegant style. He likewise acquired a profound knowledge of the medical art, in the practice of which he attained the highest reputation, as will be seen by the particulars which one of his own letters relates, and which we shall presently quote.

The extraordinary accomplishments of Maimonides, as is not unfrequently the case with persons of superior endowments, excited against him the envy and ill-will of some of his nation at Cordova ; whence circumstances arose, which determined him, before he was thirty years of age, to quit Spain and remove into Egypt. From his residing in this country during the remaining part of his life, he is by some writers called *Moses Ægyptius* ; as he is by others named *Moses Cordubensis*, from the place of his birth. In Egypt he opened a school, to which a number of pupils resorted from all parts, and particularly from Alexandria and Damascus, who made such improvement under his instructions, that they proved the means of spreading his fame throughout the world. He was also distinguished by such eminent success in the medical art, that he was appointed chief physician to Saladin, sultan of Egypt, who entertained the highest value for him. In a letter of his to Rabbi Samuel Aben Tybbon, he has given account of the services connected with that appointment, and of the manner in which his medical practice occupied the rest of his time, which

affords striking evidence of the great estimation in which his character was held, both at court and by the country in general. Tybbon had written to him for his advice on some dubious points, and added, that when he should have leisure, it was his intention to pay him a visit, that they might discuss them more fully in conversation. In his reply Maimonides said, that nothing could give him greater pleasure than the presence and conversation of his friend ; but that he must add, that he could not encourage him to undertake so long a voyage, with the view of entertaining much personal intercourse with him, for that his time was so fully occupied, that he could scarcely promise him his company for a single hour, either in the daytime or at night. " I live," said he, " in Egypt, at the distance of nearly two Sabbath-days' journey from Al Cairo, where the king resides. On him the duties of my appointment require a very regular attendance. I generally visit him every morning ; but when either he himself, or one of his children, or his concubines, is indisposed, I am not allowed to stir from the palace ; so that I very often spend the whole of the day at court. Besides, when any one of the king's principal officers is sick, my medical assistance is required. In short, I go to Cairo every morning at an early hour, and if I find nothing amiss there, return home towards noon. But when arrived at my house, almost famished for want of food, I find all the approaches to it crowded with Gentiles and Jews, men of rank and of the lowest order, judges and tax-gatherers, friends and enemies, who have been impatiently waiting my return. No sooner have I alighted from my horse, and washed my hands, than I humbly request the indulgence of the multitude till I have appeased my craving appetite. As soon as I have dined, I proceed to examine the cases of my patients, and to prescribe for them. This employment commonly lasts till night, and often till several hours after dark, when I am so overcome with the fatigue of hearing, speaking, and prescribing, that I can scarcely talk any longer, or even keep myself awake." This extraordinary man died in Egypt, in the year 1204, or 1205, of the Christian era, in the seventy-third

year of his age, and was buried in the land of Canaan. For three whole days did the Jews and the Gentiles bewail his death, and they called the year in which it took place **שנת האבל** (*Lamentum Lamentabile*). When speaking of him the Jews frequently make use of this proverbial saying: **ממשה עד משה לא קם כמשה**; "a Mose ad Mosem non surrexit sicut Moses;" meaning, that from the time of Moses the prophet, no one approached so nearly to him in wisdom and learning, as Moses the son of Maimon. We ought not to omit mentioning, that he is frequently designated in the writings of the Jews by the word **רמבם** (RAMBAM), the consonants of which form the initials of the words, Rabbi Moses Bar Maimon.

Notwithstanding his numerous avocations, Maimonides found leisure to compose a variety of works, some of considerable magnitude, which display much profound erudition, a surprizing extent of reading, great critical ability, and a spirit of liberal and philosophical enquiry. We shall insert the titles and subjects of the principal of them, referring our readers for the rest, to the two first of our subjoined authorities. The first of his productions, in order of time, was his **פרוש המשנה** or commentary on the **משנה** which was begun by him in Spain, in the twenty-third year of his age, and finished in Egypt, when he was about thirty. The object of the author was, to give such an explanation of the **משנה** along with such a short and easy interpretation of the phraseology of the Jewish doctors, that the reader may without difficulty understand the meaning of their decisions and constitutions. It was originally written in Arabic, and translated into Hebrew by R. Aben Tybbon. Several copies of the original Arabic were lately to be met with in the Vatican, and other public libraries. The best edition of it is that published with the **משנה** at Amsterdam, in the year 1698, in sixteen volumes folio. The prefaces of Maimonides were published in Arabic, but Hebrew letters, by Dr E. Pocoke, under the title of **שער משה** "Porta Mosis," in 1655, quarto, at Oxford. Our author's next work is entitled **יר החזקה** or the *Strong Hand*;

it is also called *משנה התורה* or *the Repetition of the Law*, and is divided into fourteen books, which are subdivided under various titles. It consists of a compendium of the *תלמוד* and presents us with a code of Jewish, civil, and canon law, digested into regular order, and illustrated with an intelligible commentary, divested of the gross fables of the *תלמוד*. It was published by the author, in pure Hebrew, twelve years after the preceding work. The best edition of it is that printed at Amsterdam, by Athias, in 1702, in four volumes folio. The third great work of Maimonides, which was esteemed by himself, and is generally considered by others, as the most important and valuable of his productions, is his *מורה נבוכים* or *Guide to the Perplexed*; which was written by him in Arabic, when he was about fifty years old, and translated into Hebrew by R. Aben Tybbon. It is partly critical, partly philosophical, and partly theological. Its design is, to explain the meaning of several difficult and obscure words, phrases, metaphors, parables, allegories, &c. in Scripture, which, if interpreted literally, seem to have no meaning at all, or at least such as is very absurd and irrational; and by this means to shew, in opposition to the fanatical advocates for the fables of the *תלמוד*, that all the precepts and institutions of the Mosaic religion, instead of originating in the mere arbitrary will and pleasure of God, were founded in reason, and capable of being explained in a manner consistent with his wisdom, justice, and goodness. After R. Aben's translation of this work had been received by the Jews in different countries, it excited violent disputes among them, and occasioned their division into two parts; one of which highly commended the author's work, as what was calculated to do honour to religion, and to obviate the objections of unbelievers; while the other party accused the author of innovation and heresy, and were for having his book condemned, and committed to the flames. In the life of R. Kimchi we may see to what lengths those disputes carried the Jews in France, and the success of his efforts for terminating them. R. Aben's translation of this work

was published at Venice, in 1551, in folio; and the best Latin version of it is that of John Buxtorf, the younger, which was first published at Basil, in 1629, in quarto. The next important work of Maimonides is his ספר המצוות or *Book of the Commandments*, containing an exposition of the Precepts of the Mosaic Law, both Positive and Prohibitive. It was printed in Hebrew and Latin, at Amsterdam, in 1640, in quarto. The titles of our author's other works which are still extant, may be seen in *Wolfi Bibliotheca Hebræa*. *Preface to Buxtorf's Version of More Novechim*. *Claverij's Dissertatione de Maimonide, &c.* *Basnage's Hist. Jews*, b. vii. ch. 8. *Nouveau Dictionnaire Historique*.—M. *Finn's Sephardim*, pp. 205—6.

אלו הם תריג מצות שנאמרו לו
למשה בסיני

מצות עשה

- 1 מצוה ראשונה ממצות עשה לידע שיש שם אלוה; שנאמר, ואנכי " אלהיך
- 2 ליחדו; שנאמר, " אלהינו " אחד
- 3 לאהבו; שנאמר, ואהבת את " אלהיך
- 4 ליראה ממנו; שנאמר, את " אלהיך תירא
- 5 להתפלל; שנאמר, ועברתם את " אלהיכם ועבודה זו תפלה
- 6 לדבקה בו; שנאמר, ובו תדבק
- 7 להשבע בשמו; שנאמר, ובשמו תשבע
- 8 להדמות בדרכיו הטובים והישרים; שנאמר, והלכת בדרכיו
- 9 לקדש את שמו; שנאמר, ונקדשתי בתוך בני ישראל
- 10 לקרות קרית שמע פעמים ביום; שנאמר, ודברת גם בשכבך ובקומך
- 11 ללמוד תורה וללמדה; שנאמר, ושננתם לבניך

AFFIRMATIVE PRECEPTS.

1. The first of the Affirmative Precepts is, To know that the Lord God exists; as it is said, I am the Lord thy God, Exodus xx. 2.

2. To acknowledge His Unity; as it is said, The Lord our God is one Lord, Deut. vi. 4.

3. To love Him; as it is said, And thou shalt love the Lord thy God, Deut. vi. 5.

4. To fear Him; as it is said, Thou shalt fear the Lord thy God, Deut. vi. 13; x. 20.

5. To pray to Him; as it is said, And ye shall serve the Lord your God, Exodus xxiii. 25; and this service is prayer.

6. To cleave to Him; as it is said, And to him shalt thou cleave, Deut. x. 20.

7. To swear by His name; as it is said, And shalt swear by his name, Deut. vi. 13; x. 20.

8. To resemble Him in His good and upright ways; as it is said, And walk in his ways, Deut. xxviii. 9.

9. To sanctify His name; as it is said, For I will be hallowed among the children of Israel, Leviticus xxii. 32.

10. To read the lesson שמע (Deut. vi. 4,) twice each day, morning and evening; as it is said, And shalt talk of them when thou liest down and when thou risest up, Deut. vi. 7.

11. To learn the law, and teach it to others; as it is said, And shalt teach them diligently to thy children, Deut. vi. 7.

12. To bind the phylacteries on the forehead ; as it is said, And they shall be as frontlets between thine eyes, Deut. vi. 8.

13. To bind the phylacteries on the hand [*i. e.* arm] ; as it is said, And thou shalt bind them for a sign upon thine hand, Deut. vi. 8.

14. To make fringes ; as it is said, And make themselves fringes, Numbers xv. 38.

15. To fix a מזוזות [*i. e.* a part of Scripture written on parchment] upon the posts ; as it is said, And thou shalt write them upon the posts of thy house, Deut. vi. 9.

16. To gather the people together for the hearing of the law at the end of the seventh [year] ; as it is said, Gather the people together, Deut. xxxi. 12.

17. That every man write [a copy of] the book of the law for himself ; as it is said, Write ye this song for you, Deut. xxxi. 19.

18. That the king write the book of the law for himself, besides that one, which each man [writes], and have two laws ; as it is said, And he shall write to himself a copy of this law, Deut. xvii. 18.

19. To bless [God] after eating ; as it is said, When thou hast eaten and art full, then thou shalt bless the Lord thy God, Deut. viii. 10.

20. To build the Temple ; as it is said, And let them make me a sanctuary, Exodus xxv. 8.

21. To reverence the Holy House ; as it is said, And reverence my sanctuary, Leviticus xix. 30.

22. To watch this house perpetually ; as it is said, But thou and thy sons with thee [shall minister] before the tabernacle of witness, Numbers xviii. 2.

23. That the Levites shall serve in the sanctuary ; as it is said, The Levites shall serve, Numbers xviii. 23.

24. That the priest sanctify [by washing] his hands and his

12 לקשור תפילין בראש ; שנאמר, והיו לטוטפות בין עיניך

13 לקשור תפילין ביד ; שנאמר, וקשרתם לאות על ידיך

14 לעשות ציצית ; שנאמר, ועשו להם ציצית

15 לקבוע מזוזה ; שנאמר, וכתבתם על מזוזות

ביתך

16 להקהל את העם לשמוע התורה במוצאי

שביעית ; שנאמר, הקהל את העם

17 לכתוב כל איש ספר תורה לעצמו ; שנאמר,

כתבו לכם את השירה הזאת

18 לכתוב המלך ספר תורה לעצמו יתר על

אחד של כל אדם ויהיו לו שתי תורות ; שנאמר,

וכתב לו את משנה התורה הזאת

19 לברך אחר המזון ; שנאמר, ואכלת ושבעת

וברכת את יי אלהיך

20 לבנות בית הבחירה ; שנאמר, ועשו לי

מקדש

21 ליראה מבית המקדש ; שנאמר, ומקדשי

תיראו

23 לשמור בית זה תמיד ; שנאמר, ואתה ובניך

אתך לפני אהל העדות

23 להיות הלוי עובד במקדש ; שני ועבד הלוי

24 לקדש הכהן ידיו ורגליו בשעת העבודה ;

- שנאמר, ורהצו אהרן ובניו וגומר
 25 לערוך נרות במקדש; שנאמר, יערוך אותו
 אהרן ובניו
 26 לברך הכהנים את ישראל; שנאמר, כה
 תברכו את בני ישראל
 27 להסדיר להם ולבונה לפני יי' בכל שבת;
 שנאמר, להם הפנים לפני תמיד
 28 להקטיר הקטרת פעמים ביום; שנאמר,
 והקטיר עליו אהרן את קטרת הסמים
 29 להבעיר אש במזבח העולה תמיד; שנאמר,
 אש תמיד תוקר על המזבח
 30 להרים את הדשן מעל המזבח; שנאמר,
 והרים את הדשן
 31 לשלח טמאים ממהנה שכינה שהוא
 המקדש; שנאמר, וישלחו מן המהנה כל צרוע
 וכל זב וכל טמא לנפש
 32 לחלוק כבוד לזרעו של אהרן ולהקדימו לכל
 דבר שבקדושה; שנאמר, וקדשתו
 33 להלביש הכהנים לעבודה בגדי כהונה;
 שנאמר, ועשית בגדי קדש
 34 לשאת את הארון על הכתף כשנושאים
 אותו; שנאמר, עבדת הקדש עליהם בכתף ישאו
 35 למשוה כהנים גדולים ומלכים בשמן
 המשחה; שנאמר, שמן משחת קדש

feet at the time of ministration ; as it is said, Aaron and his sons shall wash, etc. Exodus xxx. 19.

25. That they set in order lights in [or lighten] the sanctuary ; as it is said, Aaron and his sons shall order it, Exodus xxvii. 21.

26. That the priests shall bless Israel ; as it is said, Thus shall ye bless the children of Israel, Numbers vi. 23.

27. To set shew-bread and incense before the Lord every sabbath ; as it is said, [Set] shew-bread before me continually, Exodus xxv. 30.

28. To burn incense twice in the day ; as it is said, And Aaron shall burn thereon sweet incense, Exodus xxx. 7.

29. To keep fire burning continually upon the altar of burnt-offering ; as it is said, The fire shall ever be burning upon the altar, Leviticus vi. 13.

30. To remove the ashes [daily] from the altar ; as it is said, And remove the ashes, Leviticus vi. 10.

31. To put the impure out of the camp [or place] of the Divine presence, which is the sanctuary ; as it is said, And put ye out of the camp every leper, and every one that hath an issue, and whosoever is defiled by the dead, Numbers v. 2.

32. That in all sacred matters and affairs the prerogative of honour shall belong to the seed of Aaron ; as it is said, And sanctify him, Leviticus xxi. 8.

33. To clothe the priests for the ministry with priestly garments ; as it is said, And thou shalt make holy garments, Exodus xxviii. 2.

34. To bear the ark upon the shoulder when they carry it ; as it is said, The service of the sanctuary [belonging] to them was, that they should bear upon their shoulders, Numb. vii. 9.

35. To anoint the chief priests and kings with the anointing oil ; as it is said, Holy anointing oil, Exodus xxx. 31.

36. That the priests ministering in the sanctuary discharge their ministry by turns ; but that nevertheless all shall minister

together in solemn feasts ; as it is said, And when a Levite shall come—of the sale of his patrimony, Deut. xviii. 6, 8.

37. That the priests contaminate themselves on account of their relationship [to the dead], and that they weep over them as the rest of their kindred, to whom it is commanded to weep ; as it is said, For her may he be defiled, Leviticus xxi. 3.

38. That the high priest take a virgin to wife ; as it is said, And he shall take a wife in her virginity, Levit. xxi. 13.

39. To sacrifice the daily-offering twice a day ; as it is said, Two daily for a continual burnt-offering, Numbers xxviii. 3.

40. That the chief priest offer every day an oblation ; as it is said, This is the offering of Aaron and his sons, Lev. vi. 20.

41. To add an oblation every sabbath ; as it is said, And on the sabbath day two lambs, Numbers xxviii. 9.

42. To add an oblation on the first day of every month ; as it is said, And in the beginnings of your months, Numbers xxviii. 11.

43. To add an oblation on the feast of the Passover ; as it is said, Seven days ye shall offer an offering made by fire unto the Lord, Leviticus xxiii. 36.

44. To offer an oblation of a sheaf [of the first-fruits] after the first day of the Passover, [that is, the 16th day of the month Nisan] with one lamb ; as it is said, Ye shall bring a sheaf of the first-fruits of your harvest unto the priest, Leviticus xxiii. 10.

45. To add an oblation on the day of the feast [of Pentecost] ; as it is said, Also in the day of the first-fruits, etc. Numbers xxviii. 26.

46. To offer two loaves together with the sacrifices which are offered on account of the bread in the day of the feast [of Pentecost] ; as it is said, Ye shall bring out of your habitations wave-bread, Leviticus xxiii. 17.

- 36 להיות הכהנים עובדים במקדש משמרות
משמרות ובמועדים עובדים כאחד ; שנאמר, וכי
יבא הלוי לבר ממכריו על האבות
- 37 להיות הכהנים מטמאים לקרוביהן ומתאבלין
עליהן כשאר קרוביהם שהן מצווין להתאבל ;
שנאמר, לה יטמא
- 38 להיות כהן גדול נושא בתולה ; שנאמר,
והוא אשה בבתוליה יקח
- 39 להקריב תמיד בכל יום ; שנאמר, שנים
ליום עולת תמיד
- 40 להקריב כהן גדול מנחה בכל יום ; שנאמר,
זה קרבן אהרן ובניו
- 41 להוסיף קרבן אחד בכל שבת ; שנאמר,
וביום השבת שני כבשים
- 42 להוסיף קרבן בכל ראש חדש וראש חדש ;
שנאמר, ובראשי חדשיכם
- 43 להוסיף קרבן בחג הפסח ; שנאמר, שבעת
ימים תקריבו אשה ליהוה
- 44 להקריב מנחת העומר ממחרת יום ראשון
של פסח עם כבש אחד ; שנאמר, והבאתם את
עומר ראשית קצירכם אל הכהן
- 45 להוסיף קרבן ביום עצרת ; שנאמר, וביום
הבכורים וגומר
- 46 להביא שתי הלחם עם הקרבנות הקרבים

בגלל הלחם ביום עצרת ; שנאמר, ממושבותיכם
תביאו לחם תנופה

47 להוסיף קרבן בראש השנה ; שנאמר,
ובחדש השביעי באחד לחדש

48 להוסיף קרבן ביום הצום ; שנאמר, ובעשור
לחדש השביעי מקרא קדש יהיה לכם

49 לעשות עבודת היום ביום הצום ; שנאמר,
בזאת יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר וכל
העבודה הכתובה בפרשת אחרי מות

50 להוסיף קרבן בחג הסוכות ; שני והקרבתם
עולה אשה ריח ניחוח ליהוה

51 להוסיף קרבן ביום שמיני עצרת כי רגל
בפני עצמו הוא ; שנאמר, וביום השמיני

52 לחוג ברגלים ; שנאמר, שלש גרלים תחוג
לי בשנה

53 להראות ברגלים ; שנאמר, שלש פעמים
בשנה יראה כל זכורך

54 לשמוח ברגלים ; שנאמר, ושמחת בחגך
55 לשחוט כבש הפסח ; שנאמר, ושחטו אותו

כל קהל, וגומר
56 לאכול בשר פסח צלי בלילה חמשה עשר

מניסן ; שנאמר, ואכלו את הבשר
57 לעשות פסח שני ; שנאמר, בחדש השני

בארבעה עשר יום לחדש תעשו אותו במועדו

47. To add an offering at the first day of the year ; as it is said, And in the seventh month, on the first of the month, Numbers xxix. 1.

48. To add an offering on the day of the atonement [that is, the 10th day of Tisri, or September] ; as it is said, And the tenth day of the seventh month shall be to you a holy convocation, Numbers xxix. 7.

49. That the service of the day be [specially] .observed on the day of the fast [that is, the day of atonement] ; as it is said, Thus shall Aaron come into the holy [place] with a young bullock, Leviticus xvi. 3. And all the service that is written in the section אַחֲרֵי מוֹת, Leviticus xvi.

50. To add an offering on the feast of Tabernacles ; as it is said, And ye shall offer a burnt-offering, a sacrifice made by fire, of a sweet savour unto the Lord, Numbers xxix. 13.

51. To add an offering on the eighth day of the feast [of Tabernacles,] because it is a feast by itself ; as it is said, And on the eighth day, Numbers xxix. 35.

52. To keep the festival at the three revolutions in the year ; as it is said, Three times thou shalt keep a feast unto me in the year, Exodus xxiii. 14.

53. That [every male] appear at the feasts ; as it is said, Three times in a year shall all thy males appear, Deut. xvi. 16.

54. To rejoice at the feasts ; as it is said, And rejoice in thy feast, Deut. xvi. 14.

55. To slay the Paschal lamb ; as it is said, And all the congregation shall kill it, Exodus xii. 6.

56. To eat the flesh of the Paschal lamb roasted, on the fifteenth night of Nisan [March] ; as it is said, And eat the flesh in that night, roast with fire, Exodus xii. 8.

57. To observe the second Passover [on the fourteenth day of the next month by those who at the first Passover were unclean] ; as it is said, In the second month, in the

fourteenth day of the month they shall keep it,—in its appointed season, Numbers ix. 11, 13.

58. To eat the flesh of the second Paschal lamb with unleavened bread and bitter herbs; as it is said, With unleavened bread and bitter herbs ye shall eat it, Numb. ix. 11.

59. To blow the trumpets over the sacrifices, and in time of tribulation; as it is said, And blow on the trumpets, Numbers x. 10.

60. That all cattle sacrifices should be offered only from eight days old and upwards; as it is said, From the eighth day and henceforth, Leviticus xxii. 27.

61. That all cattle sacrifices be perfect; as it is said, It shall be perfect to be accepted, Leviticus xxii. 21.

62. That all offerings be salted; as it is said, With all thine offerings thou shalt offer salt, Leviticus ii. 13.

63. To make the burnt-offering [according to the prescribed form]; as it is said, If his offering be a burnt-sacrifice, Lev. i. 3.

64. To make the sacrifice for sin [in like manner]; as it is said, This is the law of the sin-offering, Leviticus vi. 25.

65. To make the sacrifice for trespass [in like manner]; as it is said, This is the law of the trespass-offering, Leviticus vii. 1.

66. To make the sacrifice of peace-offerings [in like manner]; as it is said, And this is the law of the sacrifices of peace-offering, Leviticus vii. 11.

67. To make the sacrifice of the meat-offering [in like manner]; as it is said, And when any will offer a meat-offering, Leviticus ii. 1.

68. That the Sanhedrim offer an offering if they have erred in doctrine; as it is said, And if the whole congregation of Israel sin, Leviticus iv. 13.

69. That every one offer a sin-offering, if he have erred against negative precepts, on account of which he deserved to be cut off; as it is said, And if a soul sin, Lev. iv. 27; v. 1:

- 58 לאכול את בשר פסח שני על מצה ומרור ;
שנאמר, על מצות ומרורים יאכלוהו
- 59 לתקוע בחצוצרות על הקרבנות ובשעת
הצרות ; שנאמר, ותקעתם בחצוצרות
- 60 להיות כל קרבנות בהמה מיום שמיני
והלאה ; שנאמר, מיום השמיני והלאה
- 61 להיות כל קרבן בהמה תמים ; שנאמר,
תמים יהיה לרצון
- 62 למלוח כל קרבן ; שנאמר, על כל קרבנך
תקריב מלח
- 63 מעשה העולה ; שנאמר, אם עולה קרבנו
- 64 מעשה חטאת ; שנאמר, זאת תורת החטאת
- 65 מעשה האשם ; שנאמר, זאת תורת האשם
- 66 מעשה זבח השלמים ; שנאמר, וזאת תורת
זבח השלמים
- 67 מעשה המנחה ; שנאמר, ונפש כי תקריב
קרבן מנחה
- 68 להקריב בית דין קרבן אם טעו בהוראה ;
שנאמר, ואם כל עדת ישראל ישגו
- 69 להקריב יחיד קרבן חטאת אם שגג במצות
לא תעשה שחייבים עליהם כרת ; שנאמר, ונפש
כי תחטא
- 70 להקריב היחיד קרבן אם נסתפק לו אם

חטא חטא שחייבים עליו חטאת או לא חטא ;
 שנאמר, ולא ידע וגומר, והביא את אשמו, הוזהו
 הנקרא אשם תלוי

71 להקריב השוגג במעילה או החוטא בגזילה
 או בשפחה חרופה או שכפר בפקדון ונשבע מביא
 קרבן אשם וזהו הנקרא אשם ודאי

72 להקריב קרבן עולה ויורד ; שנאמר, אם
 לא תגיע ידו ואם לא תשיג ידו

73 להתודות לפני יהוה מכל חטא שיעשה
 האדם בשעת הקרבן ושלא בשעת קרבן ; שנאמר,
 והתודו את חטאתם אשר עשו

74 להקריב הזב קרבן אחר שיטהר מזובו ;
 שנאמר, וכי יטהר הזב מזובו

75 להקריב הזבה קרבן אחר שתטהר ; שנאמר,
 ואם טהרה מזובה

76 להקריב המצורע קרבן אחר שיטהר ; שנאמר,
 וביום השמיני יקח

77 להקריב היולדת קרבן אחר שתטהר ;
 שנאמר, ובמלאת ימי טהרה

78 לעשר הבהמה ; שנאמר, וכל מעשר בקר
 וצאן כל אשר יעבור

79 לקדש בכור הבהמה הטהורה ולהקריבו ;
 שנאמר, כל הבכור וגומר

70. That every one offer an offering, when he is in doubt, whether he has sinned a sin for which he is bound to offer the sin-offering, or not sinned; as it is said, And he knew it not, etc. then he shall bring his trespass-offering, Leviticus v. 17. 18, and that is called the trespass-offering of suspense.

71. That he who has erred in falsehood, Lev. v. 15, 16; or who has robbed, Lev. vi. 2; or with a female slave, Lev. xix. 20; or who has denied a deposit, Lev. vi. 2, and has sworn; shall bring a trespass-offering, and that is called the trespass-offering of certainty.

72. To offer a sacrifice according to circumstances; as it is said, And if he be not able,—and if he be not able, Leviticus v. 7, 11.

73. That confession be made before Jehovah of every sin which a man hath committed at the time of the sacrifice, or at any other time; as it is said, And they shall confess their sins which they have done, Numbers v. 7.

74. That he that hath an issue offer an offering after that he is cleansed from his issue; as it is said, And when he is cleansed from his issue, Leviticus xv. 13.

75. That she that hath an issue offer an offering after that she is cleansed; as it is said, And when she is cleansed from her issue, Leviticus xv. 28.

76. That the leper offer an offering after that he is cleansed; as it is said, And on the eighth day he will take, Lev. xiv. 10.

77. That she who hath born a child offer an offering after that she is cleansed; as it is said, And when the days of her purifying are fulfilled, Leviticus xii. 6.

78. To tithe the cattle; as it is said, And every tenth of the herd and flock, and all that passeth under the rod, Lev. xxvii. 32.

79. To sanctify the first-born of clean cattle, and to offer [it to God]; as it is said, All the firstlings, etc. Deut. xv. 19.

80. To redeem the first-born of man ; as it is said, Thou shall surely redeem the first-born of man, Numbers xviii. 15.

81. To redeem the firstling of an ass ; as it is said, And the firstling of an ass thou shalt redeem with a lamb, Exodus xiii. 13.

82. To break the neck of the firstling of an ass [if he be not redeemed] ; as it is said, And if thou wilt not redeem it, then thou shalt break his neck, Exodus xiii. 13.

83. To bring all offerings [to Jerusalem], which are of commandment, or of free-will, at the first feast which happens therein ; as it is said, And thou shalt come there,—and thou shalt bring there, Deut. xii. 5, 6.

84. To offer all sacrifices in the temple [of Jerusalem] ; as it is said, And there thou shalt do all that I command thee to-day, Deut. xii. 14.

85. To take trouble in bringing the offerings from beyond the land [of Israel] to the Temple ; as it is said, Only thy holy things and thy vows, thou shalt take, and go, Deut. xii. 26. From tradition, they learn, that this is spoken only of holy things beyond the land [of Israel].

86. To redeem holy animals in which there are blemishes, that they may be lawful for common use ; as it is said, Notwithstanding, thou mayst kill whatsoever thy soul lusteth after, Deut. xii. 15.

87. That what is exchanged for an offering is holy ; as it is said, Then it and the exchange thereof shall be holy, Leviticus xxvii. 10.

88. That the remainder of the meat-offerings be eaten ; as it is said, And the remainder thereof Aaron and his sons shall eat, Leviticus vi. 16.

89. That the flesh of the sin-offering and trespass-offering be eaten ; as it is said, And they shall eat those things where-with the atonement was made, Exodus xxix. 33.

80 לפדות בכור אדם; שנאמר, אך פדה תפדה את בכור האדם

81 לפדות פטר חמור; שנאמר, ופטר חמור תפדה בשה

82 לערוף פטר חמור; שנאמר, ואם לא תפדה וערפתו

83 להביא כל הקרבנות שיש על האדם בחובה או בנדבה ברגל ראשון שפגע בו; שנאמר, ובאת שמה והבאתה שמה

84 להקריב כל הקרבנות בבית הבחירה; שנאמר, ושם תעשה כל אשר אנכי מצוך היום

85 להטפל בהבאת הקרבנות מחוצה לארץ לבית הבחירה; שנאמר, רק קדשיך אשר יהיו לך ונדרריך תשא ובאת מפי השמועה למדו שאינו מדבר אלא בקדשי חוצה לארץ

86 לפדות קדשים בעלי מומים ויהיו מותרים; שנאמר, רק בכל אות נפשך תזבח

87 להיות התמורה קדש; שנאמר, והיה הוא ותמורתו יהיה קדש

88 לאכל שירי מנחות; שנאמר, והנותרת ממנה יאכלו אהרן ובניו

89 לאכל בשר הטאת ואשם; שנאמר, ואכלו אותם אשר כופר בהם

90 לשרוף בשר קדש שנטמא; שנאמר, והבשר

אשר יגע בכל טמא

91 לשרוף הנותר; שנאמר, והנותר מבשר הזבח ביום השלישי באש ישרף
92 לגדל הנזיר שערו; שנאמר, גדל פרע שער ראשו

93 לגלח הנזיר שערו על קרבנותיו במלאת ימי נזרו, או בתוך ימי נזרו, אם נטמא; שנאמר וכי ימות מת עליו

94 לקיים אדם כל מה שיוצא בשפתיו מקרבן או צדקה וכיוצא בהם; שנאמר, מוצא שפתיך תשמור ועשית

95 לדון בהפרת נדרים בכל הדינים האמורים בתורה

96 להיות כל הנוגע בנבילה טמא; שנאמר, וכי ימות מן הבהמה

97 להיות שמנה שרצים מטמאין; שנאמר, וזה לכם הטמא

98 להיות האוכלין מתטמאין; שנאמר, מכל האוכל אשר יאכל

99 להיות הנדה טמאה ומטמאה לאחרים

100 להיות היולדת טמאה כנידה

101 להיות המצורע טמא ומטמא

102 להיות בגד מנוגע טמא ומטמא

103 להיות בית מנוגע מטמאה

90. To burn the consecrated flesh which was become unclean ; as it is said, And the flesh which toucheth any unclean thing, Leviticus vii. 19.

91. To burn the remainder [of the flesh] ; as it is said, And the remainder of the flesh of the sacrifice on the third day shall be burnt with fire, Leviticus vii. 17.

92. That the Nazarite suffer his hair to grow ; as it is said, He shall let the locks of the hair of his head grow, Num. vi. 5.

93. That the Nazarite shave his hair at his sacrifice, when the days of his separation are fulfilled, or in the midst of the days of his separation, if he has become unclean ; as it is said, And if any man die very suddenly by him, Numbers vi. 9.

94. That a man confirm all that which hath proceeded from his lips, of sacrifice, or alms, and such like ; as it is said, That which is gone out of thy lips thou shalt keep and perform, Deuteronomy xxiii. 23.

95. That the judge act concerning the abolition of vows according to the judgments which are expressed in the law, Numbers xxx. 3, etc.

96. That all who touch a carcase are unclean ; as it is said, And if any beast die, Leviticus xi. 39.

97. That eight species of animals contaminate ; as it is said, And these shall be to you unclean, Leviticus xi. 29.

98. That food be contaminated ; as it is said, Of all meat which may be eaten, Leviticus xi. 34.

99. That a menstruous woman is unclean, and polluting to others, Leviticus xv. 19.

100. That a woman in childbirth is unclean, as a menstruous woman, Leviticus xii. 2.

101. That a leper is unclean, and pollutes [others], Lev. xiii. 3.

102. That a leprous garment is unclean, and pollutes [others] Leviticus xiii. 47.

103. That a leprous house pollutes, Leviticus xiv. 35.

104. That he that hath a running issue pollutes, Lev. xv. 2.
 105. That the seed of copulation pollutes, Leviticus xv. 16.
 106. That a woman having an issue [beyond the regular time] pollutes, Leviticus xv. 25.

107. That the dead pollute, Numbers xix. 14.

108. That the water of separation is polluting to a clean person, and cleanse an unclean person only from the pollution of the dead, Numbers xix. 21.

109. That cleansing from all pollution may be obtained by washing in flowing water [or in baths]; as it is said, Then he shall wash all his flesh in water, Lev. xv. 16. They learn from tradition, that this washing in water is accomplished, when the whole body enters in at once.

110. That the cleansing of leprosy, whether the leprosy of a man, or the leprosy of a house, be made with cedar-wood, and hyssop, and scarlet threads, and two birds, and living water; as it is said, This is the law of the leprosy, Lev. xiv. 2.

111. That the leper shave all his hair; as it is said, And it shall be on the seventh day he shall shave all his hair, Lev. xiv. 9.

112. That the leper be known to all by the things which are commanded him, his raiment shall be rent, and his head bare, etc. And so all the rest of the unclean ought to make themselves known, Leviticus xiii. 45.

113. To burn a red heifer, and keep its ashes [without the camp]; as it is said, And it shall be for the congregation of the children of Israel, Numbers xix. 9.

114. That one who estimates a man shall give the sum appointed in the Chapter; as it is said, When a man shall make a singular vow, Leviticus xxvii. 2.

115. That one who estimates an unclean beast shall give her value; as it is said, Then he shall present the beast, Leviticus xxvii. 11.

- 104 להיות הזב מטמא
 150 להיות שכבת זרע מטמא
 106 להיות הזבה מטמאה
 107 להיות המת מטמא
 108 להיורת מי נדרה מטמאין לאדם טהור
 ומטהרין לאדם טמא מטומאת מת בלבד
 109 להיות הטהרה מכל הטמאות בטבילה במי
 מקוה; שנאמר, ורהיץ במים את כל בשרו; למדו
 מפני השמועה שרחיצה זו במים שכל גופו עולה
 בהן בבת אחת
 110 להיות הטהרה מן הצרעת, בין צרעת אדם
 בין צרעת בית, בעיץ ארו ואזוב ושני תולעת ושתי
 צפרים ומים חיים; שנ' זאת תהיה תורת המצורע
 111 להיות המצורע מגלח את כל שערו
 שנאמר, והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו
 112 להיורת המצורע ידוע לכל בדברים
 האמורים בו, בגדיו יהיו פרומים וראשו יהיה פרוע
 וגו'; וכן כל שאר הטמאים צריכין להודיע את עצמן
 113 לעשות פרה אדומה, להיות אפרה מוכן;
 שנאמר, והיתה לעדת בני ישראל
 114 להיות מעריך אדם נותן דמים הקצובין
 בפרשה; שנאמר, איש כי יפליא נדר
 115 להיות מעריך בהמה טמאה נותן דמיה;
 שנאמר, והעמיד את הבהמה

- 116 להיות מעריך ביתו נותן כערך הכהן;
שנאמר, והעריכו הכהן
- 117 להיות מקדיש שדהו נותן הקצוב בפרשה;
שנאמר, והיה ערכך כפי זרעו
- 118 לשלם השוגג במעילה מה שמעל ליהוה
ולהוסיף הומש; שנאמר, ואת אשר חטא מן
הקדש ישלם
- 119 להיות נטע רביעי קדש; שנאמר, יהיה כל
פריו קדש הלולים ליהוה
- 120 להניח פאה
- 121 להניח לקט
- 122 להניח עומר השכחה
- 123 להניח עוללות בכרם
- 124 להניח פרט הכרם, לפי שבכל אלו נאמר,
לעני ולגר תעזוב אותם
- 125 להביא בכורים לבית הבחירה; שנאמר,
ראשית ביכורי אדמתך
- 126 להפריש תרומה גדלה לכהן; שנאמר,
ראשית דגנך תתן לו
- 127 להפריש מעשר דגן ללוים; שנאמר, כל
מעשר הארץ וגומר
- 128 להפריש מעשר שני להאכיל לבעליו
בירושלם; שנאמר, עשר תעשר; מפי השמועה
למדו שזהו מעשר שני

116. That one who estimates his house shall give according to the estimation of the priest ; as it is said, Then the priest shall estimate it, Leviticus xxvii. 14.

117. That one who sanctifies his field shall give the sum appointed in the Chapter ; as it is said, Then thy estimation shall be according to the seed thereof, Leviticus xxvii. 16.

118. That one who trespasses through ignorance in any holy thing of the Lord shall pay the harm done and add a fifth part thereto ; as it is said, And he shall make amends for the harm that he hath done in the holy thing, Leviticus v. 16.

119. That plantations shall be holy in their fourth year ; as it is said, All the fruit thereof shall be holy to praise the Lord, Leviticus xix. 24.

120. To leave the corners of the field unreaped, Lev. xix. 9.

121. To leave the gleanings of the harvest, Leviticus xix. 9.

122. To leave the forgotten sheaf, Deuteronomy xxiv. 19.

123. To leave the gleanings in the vineyard, Lev. xix. 10.

124. To leave the residue of the grapes, for concerning a l these it is said ; Thou shalt leave them for the poor and stranger, Leviticus xix. 10.

125. To bring the first-fruits into the temple ; as it is said, The first of the first-fruits of thy land, Exodus xxiii. 19.

126. To give the great heave-offering to the priest ; as it is said, The first fruit of thy corn . . . shalt thou give him, Deuteronomy xviii. 4.

127. To separate the tithe of corn to the Levites ; as it is said, All the tithe of the land. Leviticus xxvii. 30.

128. To separate a second tithe, which its owners should eat at Jerusalem ; as it is said, Thou shalt truly tithe ; this they learn by tradition to mean a second tithing, Deut. xiv. 22.

129. That the Levites shall separate a tithe of the tithe which they have taken from the Israelites and give it to the priests ; as it is said, Thus speak to the Levites, Num. xviii. 26.

130. To separate the tithe of the poor instead of the second tithe in the third and sixth year of rest ; as it is said, At the end of three years thou shalt bring forth all the tithe of thine increase, Deuteronomy xiv. 28.

131. To confess the confession of the tithe ; as it is said, Then thou shalt say before the Lord thy God, I have brought away the hallowed things out of mine house, Deuteronomy xxvi. 13.

132. To read over the first-fruit ; as it is said, And thou shalt speak and say before the Lord, Deuteronomy xxvi. 5.

133. To separate a cake of the first of the dough to the priest ; as it is said, Ye shall surely offer up a cake of the first of your mixed dough for an heave-offering, Numbers xv. 20.

134. To let the field rest unfallowed on the seventh year ; as it is said, But the seventh year thou shalt let it rest and lie still, Exodus xxiii. 11.

135. To cease from tilling the ground ; as it is said, In earing time and in harvest thou shalt rest, Exodus xxxiv. 21.

136. To hallow the year of jubilee by rest ; as it is said, And ye shall hallow the fiftieth year, Leviticus xxv. 10.

137. To sound the trumpet on the year of jubilee ; as it is said, Then thou shalt cause the trumpet of the jubilee to sound, Leviticus xxv. 9.

138. To grant a redemption for the land in the year of jubilee ; as it is said, And in all the land of your possession ye shall grant a redemption for the land, Leviticus xxv. 24.

139. To let a house sold in a walled city be redeemed within the year of its being sold ; as it is said, And if a man sell a dwelling-house, Leviticus xxv. 29.

140. To number the years of jubilee yearly and septenary ; as it is said, And thou shalt number seven sabbaths of years unto thee, Leviticus xxv. 8.

- 129 להיות הלויים מפרישים מעשר מן המעשר
שלקחו מישראל ונותנין אותו לכהנים; שנאמר,
ואל הלויים תדבר
- 130 להפריש מעשר עני תחת מעשר שני
בשלישית ובשישית בשבוע; שנאמר, מקצה
שלש שנים תוציא את כל מעשר תבואתך
- 131 להתודות וידוי מעשר; שנאמר, ואמרת
לפני יהוה אלהיך בערתי הקדש
- 132 לקרות על הבכורים; שנאמר, וענית
ואמרת לפני יהוה אלהיך
- 133 להפריש חלה לכהן; שנאמר, ראשית
עריסותיכם חלה תרימו תרומה
- 134 להשמיט קרקע; שנאמר, והשביעית
תשמטנה ונטשתה
- 135 לשבות מעבודת הארץ; שנאמר, בחריש
ובקציר תשבות
- 136 לקדש שנת יובל בשבייתה בשמיטה;
שנאמר, וקדשתם את שנת ההמשים
- 137 לתקוע בשופר בשנת היובל; שנאמר,
והעברת שופר תרועה
- 138 ליתן גאולה לארץ בשנת היובל; שנאמר,
ובכל ארץ אחוזתכם גאולה תתנו לארץ
- 139 להיות גאולה בבתי ערי חומה עד שנה;
שנאמר, ואיש כי ימכר בית מושב

- 140 למנות שני יובל שנים ושמיים; שנאמר,
 וכפרת לך שבע
- 141 להשיב כספים בשביעית; שנאמר, שמוט
 כל בעל משה ידו
- 142 לנגש לנכרי; שנאמר, את הנכרי תגש
 ואשר יהיה לך את אהיך תשמט ידיך
- 143 ליתן מן הבהמה לכהן הזרוע והלחיים
 והקיבה; שנאמר, ונתן לכהן הזרוע וגומר
- 144 ליתן ראשית הגז לכהן; שנאמר, ראשית
 גז צאנך תתן לו
- 145 לרון בדיני חרמים מהם ליהודה ומהם
 לכהן; שנאמר, אך כל חרם אשר יחרים
- 146 לשחוט בהמה חיה ועוף, ואחר יאכל
 בשרם; שנאמר, וזבחת מבקרך ומצאנך
- 147 לכסות דם חיה ועוף; שנאמר, ושפך את
 דמו וכסהו בעפר
- 148 לשלח אם צפור מן הקן; שנאמר, שלח
 תשלח את האם
- 149 לבדוק בסימני בהמה; שנאמר, זאת חיה
 אשר תאכלו
- 150 לבדוק בסימני העוף; שנאמר, כל צפור
- 151 לבדוק בסימני חגבים, לידע טהור מן
 הטמא; שנאמר, אשר לו כרעים
- 152 לבדוק בסימני דגים; שנאמר, את זה

141. To release all debts on the seventh year ; as it is said, Every creditor that lendeth ought unto his neighbour shall release it, Deuteronomy xv. 2.

142. To exact the debt of a foreigner ; as it is said, Of a foreigner thou mayest exact, but that which is thine with thy brother thine hand shalt release, Deuteronomy xv. 3.

143. To give to the priest of cattle sacrifices the shoulder, the two cheeks, and the maw ; as it is said, And they shall give to the priest the shoulder, the two cheeks, and the maw, Deuteronomy xviii. 3.

144. To give the first of the fleece to the priest ; as it is said, The first of the fleece of thy sheep thou shalt give him, Deuteronomy xviii. 4.

145. To judge in matters of consecration whatsoever belongs to the Lord and whatsoever belongs to the priest ; as it is said, Surely all devoted things that he shall devote, Lev. xxvii. 28.

146. To slay cattle, beast, and fowl, and then to eat their flesh ; as it is said, And thou shalt sacrifice from thy herd and from thy flocks, Deuteronomy xii. 21.

147. To cover the blood of the wild beast and bird ; as it is said, And thou shalt pour out its blood and cover it with dust, Leviticus xvii. 13.

148. To set free the parent bird from the nest ; as it is said, Thou shalt surely set free the mother, Deuteronomy xxii. 7.

149. To search diligently for the marks in [clean] beasts ; as it is said, This is a beast which ye may eat, Levit. xi. 2.

150. To search diligently for the marks of a [clean] fowl, as it is said, Every bird, Deuteronomy xiv. 11.

151. To search diligently for the marks of locusts to know the clean from the unclean ; as it is said, Which have legs, Leviticus xi. 21.

152. To search diligently for the marks of [clean] fish ; as it is said, This ye shall eat of all that are in the waters, Lev. xi. 9.

153. To sanctify the new moons and to reckon the years and months in the Sanhedrim only ; as it is said, This month is to you the chief of months, it shall be to you the first of the months of the year, Exodus xii. 2.

154. To rest on the sabbath ; as it is said, And on the seventh day thou shalt rest, Exodus xxiii. 12.

155. To hallow the sabbath ; as it is said, Remember the sabbath day to hallow it, Exodus xx. 8.

156. To remove the leaven ; as it is said, In the first day ye shall put away leaven out of your houses, Exodus xii. 15.

157. To tell the history of the goings out from Egypt in the first night of the feast of unleavened bread ; as it is said, And thou shalt rehearse to thy son in that day. Exodus xiii. 8.

158. To eat unleavened bread in this night ; as it is said, At evening ye shall eat the unleavened bread, Exodus xii. 18.

159. To rest on the first day of the passover ; as it is said, And on the first day there shall be a holy convocation, Exodus xii. 16.

160. To rest on the seventh day of it ; as it is said, And on the seventh day there shall be a holy convocation, Exodus xii. 16.

161. To reckon from the time of the cutting of the first sheaf forty-nine days ; as it is said, And ye shall reckon to you from the morrow after the sabbath, Leviticus xxiii. 15.

162. To rest on the fiftieth day ; as it is said, And ye shall proclaim on this self-same day a holy convocation, Leviticus xxiii. 24.

163. To rest on the first day of the seventh month ; as it is said, On the first day of the month it shall be to you a rest, Leviticus xxiii. 24.

164. To afflict ourselves on the tenth [day of the month] ; as it is said, On the tenth day of the month ye shall afflict yourselves, Leviticus xvi. 29.

- תאכלו מכל אשר במים
 153 לקדש חרשים, ולחשב שנים וחדשים,
 בבית דין בלבד; שנאמר, החדש הזה לכם
 ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה
 154 לשבות בשבת; שנאמר וביום השביעי
 תשבות
 155 לקדש שבת; שנאמר, זכור את יום השבת
 לקדשו
 156 לבער חמץ; שנאמר, אך ביום הראשון
 תשביתו שאור מבתים
 157 לספר ביציאת מצרים בלילה ראשונה של
 חג המצות; שנאמר, והגדת לבנך ביום ההוא
 158 לאכול מצה בליל זה; שנאמר, בערב
 תאכלו מצות
 159 לשבית בראשון של פסח; שנאמר, וביום
 הראשון מקרא קדש
 160 לשבות בשביעית בו; שנאמר, וביום
 השביעי מקרא קדש
 161 לספור מקצירת העומר מ"ט יום; שנאמר,
 וספרתם לכם ממחרת השבת
 162 לשבות ביום חמשים; שנאמר, וקראתם
 בעצם היום הזה מקרא קדש
 163 לשבות בראשון של חדש השביעי;
 שנאמר, באחד לחדש יהיה לכם שבתון

- 164 להתענות בעשירי בו ; שנאמר, ובעשור
לחדש תענו את נפשותיכם
- 165 לשבות ביום הצום ; שנאמר, שבת שבתון
- 166 לשבות כראשון של חג הסוכות ; שנאמר,
ביום הראשון מקרא קדש
- 167 לשבות בשמיני של חג ; שנאמר, וביום
השמיני מקרא קדש
- 168 לישב בסוכה שבעת ימים ; שנאמר,
בסוכות תשבו שבעת ימים
- 169 ליטול לולב ; שנאמר, ולקחתם לכם ביום
הראשון פרי עין הדר כפות תמרים
- 170 לשמוע קול שופר בראש השנה ; שנאמר,
יום תרועה יהיה לכם
- 171 ליתן מחצית השקל בכל שנה ; שנאמר,
זה יתנו כל העובר על הפקודים
- 172 לשמוע מכל נביא שיהיה בכל דור ודור
אם לא יוסיף ולא יגרע ; שנאמר, אליו תשמעון
- 173 למנות מלך ; שני שום תשים עליך מלך
- 174 לשמוע מכל בית דין הגדול שיעמדו להם
לישראל ; שנאמר, ועל המשפט
- 175 לנטות אחרי רבים אם תהיה מהלוקת בין
הסנהדרין בדינין ; שנאמר, אחרי רבים להטות
- 176 למנות שופטים ושוטרים בכל קהל וקהל
מישראל ; שנאמר, שפטים ושטרים תתן לך

165. To rest on the day of the atonement ; as it is said, A sabbath of rest, Leviticus xxiii. 32.

166. To rest on the first day of the feast of tabernacles ; as it is said, On the first day there shall be a holy convocation, Leviticus xxiii. 35.

167. To rest on the eighth day of the feast ; as it is said, And on the eighth day there shall be a holy convocation, Leviticus xxiii. 36.

168. To dwell in booths seven days ; as it is said, In booths ye shall dwell seven days, Leviticus xxiii. 42.

169. To take palm branches ; as it is said, And ye shall take for yourselves on the first day fruits of the beautiful tree of palm branches, Leviticus xxiii. 40.

170. To hear the sound of the trumpet in the beginning of the year ; as it is said, A day of blowing the trumpets it shall be to you, Numbers xxix. 1.

171. To give half a shekel each year ; as it is said, This they shall give every one that passeth among them that are numbered, Exodus xxx. 13.

172. To obey every prophet who shall be in every generation if he neither adds nor takes away [from the statutes] ; as it is said, Unto him ye shall hearken, Deut. xviii. 15.

173. To appoint a king ; as it is said, Thou shalt surely appoint over thee a king, Deuteronomy xviii. 15.

174. To hearken to every thing from the great Sanhedrim which is set over Israel ; as it is said, And according to the judgment, Deuteronomy xvii. 11.

175. To yield to the majority, if there be division in the Sanhedrim in matters of judgment ; as it is said, To decline after many, Exodus xxiii. 2.

176. To appoint judges and authorities in every assembly and congregation of Israel ; as it is said, Judges and authorities shalt thou make thee, Deuteronomy xvi. 18.

177. To administer equity in law pleas when they are at judgment; as it is said, Thou shalt judge in righteousness thy neighbour, Leviticus xix. 15.

178. That whoever possesses evidence should testify in the court of judgment; as it is said, And if he witnesseth, or seeth, or knoweth, Leviticus v. 1.

179. To examine witnesses diligently; as it is said, And then thou shalt inquire, and make search, and ask diligently, Deuteronomy xiii. 14.

180. To do to false witnesses as they designed to do; as it is said, And ye shall do to him according to what he designed to do to his brother, Deuteronomy xix. 19.

181. To decapitate the heifer according as it is commanded; as it is said, And they shall decapitate the heifer there in the valley, Deuteronomy xxi. 4.

182. To constitute six cities of refuge; as it is said, Thou shalt establish to thyself a way and make three directions, Deuteronomy xix. 3.

183. To give cities to the Levites to inhabit, and that they be refuges for homicides; as it is said, And they shall give the Levites cities, Numbers xxxv. 2.

184. To make battlements on the house-top; as it is said, And thou shalt make a battlement for thy house-top, Deuteronomy xxii. 8.

185. To destroy the worship of the stars and planets, and those who serve them; as it is said, Thou shalt utterly destroy, Deuteronomy xii. 2.

186. To slay idolatrous citizens and to burn the city; as it is said, And thou shalt burn with fire all the spoil, Deut. xiii. 16.

187. To destroy the seven nations from the land of Israel; as it is said, Thou shalt utterly destroy them, Deut. xx. 17.

188. To cut off the seed of the Amalekites; as it is said, Thou shalt blot out the remembrance of Amalek, Deut. xxv. 19.

- 177 להשוות בין בעלי דינין בשעה שעומדים
 בדיון; שנאמר, בצדק תשפט עמיתך
- 178 להעיד בבית דין למי שיש לו עדות;
 שנאמר, והוא עד או ראה או ידע
- 179 לחקור העדים הרבה; שנאמר, ודרשת
 וחקרת ושאלת היטב
- 180 לעשות לעדים זוממין כמו שזממו לעשות;
 שנאמר, ועשיתם לו כאשר זמם
- 181 לערוף את העגלה כמצותה; שנאמר,
 וערפו שם את העגלה בנחל
- 182 להכין שש ערי מקלט; שנאמר, תכין לך
 הדרך ושלשת
- 183 לתת ללויים ערים לשבת וגם הם קולטות;
 שנאמר, ונתנו ללויים ערים
- 184 לעשות מעקה לגג; שנאמר, ועשית
 מעקה לגגך
- 185 לאבד עבודת כוכבים ומזלות ומשמשיה;
 שנאמר, אבד תאבדון, וגומר
- 186 להרוג אנשי עיר הנדחת ולשרוף את העיר;
 שנאמר, ושרפת באש את כל שללה
- 187 לאבד שבעה עממים מארץ ישראל;
 שנאמר, החרם תחרימם
- 188 להכרית זרעו של עמלק; שנאמר, תמחה
 את זכר עמלק

- 189 לזכור מה שעשה לנו עמלק תדיר; שנאמר,
 זכור את אשר עשה לך עמלק
 190 לעשות במלחמת הרשות כמשפט הכתוב
 בתורה; שנאמר, כי תקרב אל עיר
 191 למשוח כהן במלחמה; שנאמר, ונגש
 הכהן ודבר אל העם
 192 להתקין יד במחנה; שנאמר, ויד תהיה
 לך מחוץ למחנה
 193 להתקין יתד; שני ויתר תהיה לך על אונך
 194 להשיב את הגזל; שנאמר, והשיב את
 הגזלה אשר גזל
 195 ליתן צדקה; שנאמר, פתח תפתח את ירך
 196 להעניק לעבד עברי; שנאמר, והעניק
 תעניק לו, וכן אמה העבריה
 197 להלוות לעני; שנאמר, אם כסף תלוה
 את עמי; אם זה אינו רשות אלא מצוה; שנאמר;
 והעבט תעביטנו
 198 להלוות לנכרי עובד כוכבים ומזלות
 ברבית; שנאמר, לנכרי תשיך; מפי השמועה
 למדו שזו מצות עשה
 199 להשיב המשכון לבעליו; שנאמר, השב
 תשיב לו את העבט
 200 ליתן שכר שכיר בזמנו; שנאמר, ביומו
 תתן שכרו

189. To remember continually what Amalek did to us ; as it is said, Remember what Amalek did unto thee, Deut. xxv. 17.

190. To do in a voluntary battle according to the manner prescribed in the law ; as it is said, When thou shalt approach to a city, Deuteronomy xx. 10.

191. To anoint the priest for war ; as it is said, And the priest shall approach and speak unto the people, Deut. xx. 2.

192. To make a fit place [for performing the necessities of nature] for the camp ; as it is said, And thou shalt have a place without the camp, Deuteronomy xxiii. 12.

193. To make ready a paddle ; as it is said, And thou shalt have a paddle upon thy weapon, Deuteronomy xxiii. 13.

194. To restore plunder ; as it is said, And he shall restore that which he took violently away, Leviticus vi. 4.

195. To give alms ; as it is said, Thou shalt surely open thy hand, Deuteronomy xv. 8, 11.

196. To surround the Hebrew servant [with gifts] ; as it is said, Thou shalt furnish him liberally, Deut. xv. 14. So also with the Hebrew bondmaid, verse 12.

197. To lend to the poor ; as it is said, If thou shalt lend money to my people, Exodus xxii. 25. And this לָנֶהֱלֵךְ is not only license but precept ; as it is said, And thou shalt surely lend him, Deuteronomy xv. 8.

198. To lend to the stranger [the worshipper of stars and planets] in usury ; as it is said, To a stranger thou mayest lend, Deuteronomy xxiii. 20. By tradition we learn this to be an affirmative precept.

199. To restore the pledge to its owner ; as it is said, Thou shalt surely restore to him the pledge, Deuteronomy xxiv. 13.

200. To pay the hired servant his hire at his [proper] time ; as it is said, In his day thou shalt give to him his wages, Deut. xxiv. 15.

201. To permit the hired servant to eat in the time of his

service; as it is said, When thou goest into the vineyard of thy neighbour,—when thou goest into the standing corn of thy neighbour, Deuteronomy xxiii. 24, 25.

202. To assist the burden of his neighbour, or the burden of his beast; as it is said, Thou shalt surely assist him, Exodus xxiii. 5.

203. To lift up the burden on the beast; as it is said, Thou shalt surely help him to lift, Deuteronomy xxii. 4.

204. To restore things lost; as it is said, Thou shalt surely restore them to thy brother, Deuteronomy xxii. 1.

205. To rebuke the sinner; as it is said, Thou shalt surely rebuke thy neighbour, Leviticus xix. 17.

206. To love every one of the children of the covenant; as it is said, Thou shalt love thy neighbour as thyself, Leviticus xix. 18.

207. To love the stranger; as it is said, And ye shall love the stranger, Deuteronomy x. 19.

208. To have just balances with weights; as it is said, Just balances, just weights, Leviticus xix. 36.

209. To honour the wise; as it is said, Thou shalt rise up before the hoary head, Leviticus xix. 32.

210. To honour father and mother; as it is said, Honour thy father and thy mother, Exodus xx. 12.

211. To fear father and mother; as it is said, Ye shall fear every one his mother and his father, Leviticus xix. 3.

212. To increase and multiply; as it is said, Increase and multiply, Genesis i. 28.

213. To live only by marriage; as it is said, When a man shall take a wife, Deuteronomy xxiv. 1.

214. That the bridegroom rejoice with his wife one year; as it is said, He shall be free one year at home, etc. Deut. xxiv. 5.

215. To circumcise the males; as it is said, And in the eighth day the flesh of his foreskin shall be circumcised, Lev. xii. 3.

- 201 להיות השכיר אוכל בזמן שכירות; שנאמר,
 כי תבוא בכרם רעך כי תבוא בקמת רעך
 202 לעזוב מעול חבירו או מעול בהמתו;
 שנאמר, עזוב תעזוב עמו
 203 להקם המשא על הבהמה; שנאמר, הקם
 תקים עמו
 204 להשיב אברה; שני השב תשיבם לאחיק
 205 להוכיח החוטא; שנאמר, הוכח תוכיח את
 עמיתך
 206 לאהוב כל אדם מבני ברית; שנאמר,
 ואהבת לרעך כמוך
 207 לאהוב את הגר; שני ואהבתם את הגר
 208 לצדק מאזנים עם המשקלות; שנאמר,
 מאזני צדק אבני צדק
 209 לכבד החכמים; שני מפני שיבד תקום
 210 לכבד אב ואם; שני כבד את אביך ואת אמך
 211 ליראה מאב ואם; שנאמר, איש אמו
 ואביו תיראו
 212 לפרות ולרבות שנאמר, פרו ורבו
 213 לבעול בקידושין; שני כי יקה איש אשה
 214 לשמח התן את אשתו שנה; שנאמר,
 נקי יהיה לביתו שנה אחת, וגומר
 215 למול את הבן; שנאמר, וביום השמיני
 ימול בשר ערלתו

- 216 ליבם אשת אח; שנאמר, יבמה יבא עליה
 217 לחלוץ ליבם; שנ' והלצה נעלו מעל רגלו
 218. לישא אונם את אנוסתו; שנאמר, ולו
 תהיה לאשה
 219 לישב מוציא שם רע עם אשתו כל ימיו;
 שנאמר, ולו תהיה לאשה
 220 לרון במפתה בחמשים שקל עם שאר
 דינין; שנאמר, וכי יפתה
 221 לעשות ליפת תאר ככתוב בתורה; שנאמר,
 וראית בשביה אשת יפת תואר
 222 לגרש בשטר; שנ' וכתב לה ספר כריתות
 223 לעשות לסוטה כתורה; שנאמר, ועשה
 לה הכהן את כל התורה הזאת
 224 להלקות לרשע; שנאמר, והפילו השופט
 והכהו לפניו
 225 להגלות הרוצח בשגגה; שנאמר, וישב
 בה עד מות הכהן הגדול
 226 להיות בית דין הורגין בסייף; שנאמר,
 נקם ינקם
 227 להיות בית דין הורגין בהנק; שנאמר,
 מות יומת הנואף והנואפת
 228 להיות בית דין שורפין באש; שנאמר,
 באש ישרפו אותו
 229 להיות בית דין סוקלין באבנים; שנאמר,

216. To marry the wife of a deceased brother ; as it is said, He shall go in to her, Deuteronomy xxv. 5.

217. To draw off [the shoe] from the brother of the deceased [if he will not marry her] ; as it is said, And she shall loose his shoe from his foot, Deuteronomy xxv. 9.

218. That he who violates a virgin shall take her to wife ; as it is said, And she shall be to him for a wife, Deut. xxii. 29.

219. That the defamer dwell with his wife all his days ; as it is said, And she shall be to him for a wife, Deut. xxii. 29.

220. To adjudge against a seducer fifty shekels, with other punishments ; as it is said, And if he shall seduce, Ex. xxii. 16.

221. To do to a beautiful [female captive] as it is written in the law ; as it is said, And thou seest among the captives a beautiful woman, Deuteronomy xxi. 11.

222. To divorce by a written contract ; as it is said, And he shall write for her a bill of divorcement, Deuteronomy xxiv. 1.

223. To do to a woman falling [from virtue] according to the law ; as it is said, And the priest shall do to her all this law, Numbers v. 30.

224. To beat the wicked ; as it is said, The judge shall cause him to lie down, and to be beaten before his face, Deut. xxv. 2.

225. To exile a murderer through ignorance [*i. e.* involuntary] ; as it is said, And he shall remain in it until the death of the high priest, Numbers xxxv. 25.

226. That the Sanhedrim kill with the sword ; as it is said, He shall be surely punished, Exodus xxi. 20.

227. That the Sanhedrim kill by strangling ; as it is said, The adulterer and the adulteress shall surely die, Lev. xx. 10.

228. That the Sanhedrim burn with fire ; as it is said, Ye shall burn them with fire, Leviticus xx. 14.

229. That the Sanhedrim stone with stones ; as it is said, And ye shall stone them, etc. Deuteronomy xxii. 24.

230. To hang him who deserves to be hanged; as it is said, And thou shalt hang him on a tree, Deuteronomy xxi. 22.

231. To bury the killed one on the same day; as it is said, And thou shalt surely bury him that day, Deut. xxi. 23.

232. To judge a Hebrew servant according to the laws; as it is said, If thou buy a Hebrew servant, Exodus xxi. 2.

233. To betroth a Hebrew maid-servant; as it is said, Who will not betroth her shall suffer her to be redeemed, Exodus xxi. 8.

234. To redeem a Hebrew maid-servant; as it is said, Then shall he let her be redeemed, Exodus xxi. 8.

235. To cause the Canaanites to serve for ever; as it is said, Ye shall rule over them for ever, Leviticus xxv. 46.

236. That he who woundeth another shall pay a fine; as it is said, If men strive together and one smite another, Exodus xxi. 18.

237. To judge in the injuries of a beast; as it is said, And if a man's ox hurt the ox of his neighbour, Exodus xxi. 35.

238. To judge of the injuries of the pit-fall [left open]; as it is said, When a man shall open a pit, Exodus xxi. 33.

239. To judge the thief with restitution or with death; as it is said, And if he shall steal, Exodus xxii. 1; if a thief be found breaking up, ver. 2; and steal a man and sell him, Ex. xxi. 16.

240. To judge in the injuries of depasture; as it is said, If a man shall cause a field or vineyard to be eaten up, Ex. xxii. 5.

241. To judge in the injuries of fire; as it is said, If fire break out and catch thorns, Exodus xxii. 6.

242. To judge of the injuries [done to anything while under the care] of a gratuitous keeper; as it is said, When a man shall deliver to his friend, Exodus xxii. 7.

243. To judge of the injuries of one who takes wages; as it is said, If a man shall deliver to his neighbour an ox or an ass, Exodus xxii. 10.

וסלקתם אותם, וגומר

230 לתלות מי שנתחייב תלייה; שנאמר,

ותלית אותו על עין

231 לקבור הנהרג ביומו; שנאמר, כי קבור

תקברנו ביום ההוא

232 לרון לעבר עברי כהלכותיו; שנאמר, כי

תקנה עבר עברי

233 ליעד אמה עבריה; שנאמר, אשר לא

יעדה והפרה

234 לפדות אמה עבריה; שנאמר, והפרה

235 לעבוד בעבר כנעני לעולם; שנאמר,

לעולם בהם תעבדו

236 להיות החובל משלם ממון; שנאמר, כי

יריבון אנשים והכה איש

237 לרון בנזקי בהמה; שנאמר, וכי יגוף

שור איש את שור רעהו

238 לרון בנזקי הבור; שני כי יפתח איש בוך

239 לרון לגנב בתשלומין או במיתה; שנאמר,

וכי יגנב... אם במחתרת ימצא הגנב... וגונב

איש ומכרו

240 לרון בנזקי הבער; שנאמר, כי יבער איש

שרה או כרם

241 לרון בנזקי האש; שנאמר, כי תצא אש

ומצאה קוצים

242 לרון בנזקי שומר חנם; שנאמר, כי יתו

איש אל רעהו

243 לרון בדין נושא שכר; שנאמר, כי יתן

איש אל רעהו חמור או שור

244 לרון בדין השואל; שנאמר, וכי ישאל

איש מעם רעהו

245 לרון בדיני מקח וממכר; שנאמר, כי

תמכרו ממכר לעמיתך

246 לרון בדין טוען ונטען; שנאמר, על כל

דבר פשע על שור על חמור על שה

247 להציל הנרדף ואפילו בנפש הרודף;

שנאמר, וקצותה את כפה

248 לרון בדיני נחלות; שנאמר, איש כי ימות

ובן אין לו

244. To judge in the injuries of the borrower; as it is said, And if a man borrow ought of his neighbour, Exodus xxii. 14.

245. To judge in the disputes of the buyer and seller; as it is said, And when ye shall sell ought unto thy neighbour, Leviticus xxv. 14.

246. To judge the disputes between the pursuer and the defender; as it is said, Concerning all manner of trespass, for ox, for ass, for sheep, Exodus xxii. 9.

247. To rescue the persecuted, and even with the life of the oppressor; as it is said, And cut off her hand, Deut. xxv. 12,

248. To judge in disputes of inheritance; as it is said, And if a man die and have no son, Numbers xxvii. 8.

END OF AFFIRMATIVE PRECEPTS,

PROHIBITIVE PRECEPTS.

1. The first of the Prohibitive Precepts is, Not to think that there is any other God but Jehovah ; as it is said, There shall not be to thee other gods before me, Exodus xx. 3.

2. Not to make a graven image, neither by oneself, nor to procure others to make it ; as it is said, Thou shalt not make to thee a graven image, Exodus xx. 4.

3. Not to make images of stars and planets, not even for others ; as it is said, Thou shalt not make unto thee molten gods, Exodus xxxiv. 17.

4. Not to make images to the Gentiles, even if they do not worship them ; as it is said, Thou shalt not make with me, Exodus xx. 23.

5. Not to bow down to the worship of stars and planets, although the mode of their service does not [consist] in bowing down ; as it is said, Thou shalt not bow down to them, Exodus xx. 5.

6. Not to serve the stars and planets in things which it is customary to do by them ; as it is said, Thou shalt not serve them, Exodus xx. 5.

7. Not to cause his son to pass [through the fire] to Moloch ; as it is said, And thou shalt not give of thy seed to pass to Moloch, Leviticus xviii. 21.

8. Not to do the work of Ob [*i. e.* Necromancy] ; as it is said, Regard not them that have familiar spirits, Leviticus xix. 31,

מצות לא תעשה

- 1 מצוה ראשונה ממצות לא תעשה, שלא לעלות במחשבה שיש שם אלוה זולתי יהוה; שנאמר, לא יהיה לך אלהים אחרים על פני
- 2 שלא לעשות פסל, לא יעשה בידו ולא יעשו לו אחרים; שנאמר, לא תעשה לך פסל
- 3 שלא לעשות עבודת כוכבים ומזלות ואפילו לאחרים; שנאמר, אלהי מסכה לא תעשה לך
- 4 שלא לעשות צוררת לכותי ואף על פי שאין עובדין אותן; שנאמר, לא תעשון אתי
- 5 שלא להשתחות לעבודת כוכבים ומזלות ואף על פי שאין דרך עבודתה בהשתחוויה; שנאמר, ולא תשתחוה להם
- 6 שלא לעבוד עבודת כוכבים ומזלות בדברים שדרכה להעבד בהם; שנאמר, ולא תעבדם
- 7 שלא להעביר בנו למולך; שנאמר, ומורעך לא תתן להעביר למולך
- 8 שלא לעשות מעשה אוב; שנאמר, אל תפנו אל האובות

- 9 שלא לעשות מעשה ידעוני; שנ' ואל הידעונים
 10 שלא לפנות אחר עבודת כוכבים ומזלות;
 שנאמר, אל תפנו אל האלילים
 11 שלא להקים מצבה; שנאמר, ולא תקים
 לך מצבה
 12 שלא ליתן אבן משכית; שנאמר, ואבן
 משכית לא תתנו בארצכם
 13 שלא ליטע אילן במקדש; שנאמר, לא
 תטע לך אשרה כל עין
 14 שלא לישבע בעבודת כוכבים ומזלות
 לעובדים ולא משביעין אותן בה; שנאמר, ושם
 אלהים אחרים לא תוכירו לא ישמע על פיך
 15 שלא להדיח בני ישראל אחר עבודת כוכבים
 ומזלות; שנ' ולא ישמע על פיך; זו אזהרה למדיח
 16 שלא להסית אדם מישראל אחר עבודת
 כוכבים ומזלות; שנ' במסית ולא יוסיפו לעשות
 17 שלא לאהוב המסית; שנאמר, לא תאבה לו
 18 שלא לעזוב השנאה למסית; שנאמר, ולא
 תשמע אליו
 19 שלא להציל המסית אלא עומר על רמו;
 שנאמר, לא תחוס עינך עליו
 20 שלא ילמד המוסת זכות על המסית; שנ'
 לא תחמול
 21 שלא ישתוק המוסת מללמד חובה על

9. Not to do the work of witchcraft ; as it is said, Nor to wizards, Leviticus xix. 31.

10. Not to have respect to the service of the stars and planets ; as it is said, Have not respect to idols, Lev. xix. 4.

11. Not to set up a pillar ; as it is said, Neither shalt thou set thee up a pillar, Deuteronomy xvi. 22.

12. Not to set up a pillar of stone ; as it is said, Neither shall ye set up an image of stone in your land, Lev. xxvi. 1.

13. Not to plant a tree in the sanctuary ; as it is said, Thou shalt not plant thee a grove of any tree, Deut. xvi. 21.

14. Not to swear by the worship of stars and planets to those who serve them, neither to cause them to swear by them ; as it is said, And the name of other gods ye shall not mention, neither shall it be heard out of thy mouth, Exodus xxiii. 13.

15. That no one shall lead the children of Israel after the service of stars and planets ; as it is said, Neither let it be heard out of thy mouth, Exodus xxiii. 13. This is a warning to seducers.

16. That no one shall entice a man of Israel to the service of stars and planets ; as it is said of the enticer, And shall do no more, Deuteronomy xiii. 11.

17. Not to love the seducer ; as it is said, Thou shalt not consent to him, Deuteronomy xiii. 8.

18. Not to cease to hate the seducer ; as it is said, Neither shalt thou hearken to him, Deuteronomy xiii. 8.

19. Not to free a seducer, but rather to stand up for his blood ; as it is said, Neither shall thine eye spare him, Deut. xiii. 8.

20. That the seduced one shall not defend the cause of the seducer ; as it is said, Thou shalt not spare him, Deut. xiii. 8.

21. That the seduced one shall not keep silence in showing the fault of the seducer, if he knows a fault in him ; as it is said, Neither shalt thou conceal him, Deuteronomy xiii. 8.

22. Not to use those things which cover and adorn the images of the stars and planets [*i. e.* idolatry]; as it is said, Thou shalt not desire the silver and gold which is upon them, Deuteronomy vii. 25.

23. Not to rebuild a seduced city as it was; as it is said, Thou shalt not rebuild it again, Deuteronomy xiii. 16.

24. Not to use the wealth [or spoils] of a seduced city; as it is said, And it shall not adhere to thy hand, Deuteronomy xiii. 17.

25. Not to use those things which pertain to the worship of the stars and planets, neither the things of those who serve them, neither of provision which is offered to them, nor of wine which is poured out to them; as it is said, And thou shalt not introduce abomination into thy house, Deut. vii. 26.

26. Not to prophesy in its name [*i. e.* in the name of false gods]; as it is said, Who shall speak in the name of other gods, Deuteronomy xviii. 20.

27. Not to prophesy falsely; as it is said, Which shall presume to speak a word in my name which I have not commanded him, Deuteronomy xviii. 20.

28. Not to listen to prophesyings in the name of the worship of the stars and planets; as it is said, Thou shalt not listen to the words of the prophet, Deuteronomy xiii. 3.

29. Not to hinder any one from killing a false prophet, nor be afraid of him; as it is said, Thou shalt not be afraid of him, Deuteronomy xviii. 22.

30. Not to walk in the manners of the worshippers of stars and planets, nor in their rites; as it is said, Ye shall not walk in the manners, etc. Leviticus xx. 23.

31. Not to divine; as it is said, There shall not be found in thee a user of divinations, Deuteronomy xviii. 10.

32. Not to observe times [*i. e.* augur]; as it is said, Ye shall not observe times, Leviticus xix. 26.

המסית אם ידע לו חובה; שנ' ולא תכסה עליו

22 שלא ליהנות בציפוי נעבד מעבודת כוכבים ומזלות; שנאמר, לא תחמוד כסף וזהב עליהם

23 שלא לבנות עיר הנדחת כמות שהיתה; שנאמר, לא תבנה עוד

24 שלא ליהנות בממון עיר הנדחת; שנאמר, ולא ידבק בידך

25 שלא ליהנות בעבודת כוכבוס ומזלות, ובכל משמשיה ובתקרובת שלה וביין שנתנסך לה;

שנאמר, ולא תביא תועבה אל ביתך

26 שלא להתנבא בשמה; שנאמר, ואשר ידבר בשם אלהים אחרים

27 שלא להתנבא בשקר; שנאמר, אשר יויד לדבר דבר בשמי את אשר לא צויתיו

28 שלא לשמוע למתנבא לשם עבודת כוכבים ומזלות; שנאמר, לא תשמע אל דברי הנביא

29 שלא ימנע מהריגת נביא השקר, ולא נירא ממנו; שנאמר, לא תגור ממנו

30 שלא ללכת בחקות עבודת כוכבים ומזלות, ולא במנהגותיהם; שנ' ולא תלכו בחקות, וגו'

31 שלא לקסום; שנאמר, לא ימצא בכך קוסם

קסמים

32 שלא לעזון; שנאמר, לא תעוננו

33 שלא לנחש; שנאמר, לא תנחשו

- 34 שלא לכשף; שנ' לא ימצא בך, וגו' ומכשף
- 35 שלא לחבור חבר; שנאמר, וחובר חבר
- 36 שלא לשאול באוב; שנאמר, ושואל אוב
- 37 שלא לשאול בידעוני; שנאמר, ושואל
אוב וידעוני
- 38 שלא לשאול בחלום מן המתים; שנאמר,
ודורש אל המתים
- 39 שלא תערה אשה עדי איש; שנאמר, לא
יהיה כלי גבר על אשה
- 40 שלא יערה איש עדי אשה; שנאמר, לא
ילבש גבר שמלת אשה; מפני שזהו מנהג עובדי
עבודת כוכבים ומזלות
- 41 שלא לכתוב בגוף כעובדי עבודת כוכבים
ומזלות; שנ' וכתבת קעקע לא תתנו בבשרכם
- 42 שלא ללבוש שעטנו כמו שלובשין כומרי
עבודת כוכבים ומזלות; שנ' לא תלבש שעטנו
- 43 שלא להקיף פאת ראש ככומרי עבודת
כוכבים ומזלות; שנ' ולא תקיפו פאת ראשכם
- 44 שלא להשחית כל הזקן כעובדי עבודת
כוכבים ומזלות; שנ' ולא תשחית את פאת זקנך
- 45 שלא להתגודר כעובדי עבודת כוכבים
ומזלות; שנאמר, לא תתגודדו; וגדידה ושריטה
אחת היא
- 46 שלא לשכון בארץ מצרים לעולם; שנאמר,

33. Not to enchant ; as it is said, Ye shall not enchant, Leviticus xix. 26.

34. Not to use witchcraft ; as it is said, There shall not be found in thee, etc. a witch, Deuteronomy xviii. 10.

35. Not to use charms ; as it is said, Or a charmer, Deut. xviii. 11.

36. Not to consult with familiar spirits ; as it is said, Or a consulter with familiar spirits, Deuteronomy xviii. 11.

37. Not to consult with a wizard ; as it is said, Or a consulter of wizards and necromancers, Deuteronomy xviii. 11.

38. Not to consult in dreams from the dead ; as it is said, Or a necromancer, Deuteronomy xviii. 11.

39. That a woman shall not put on the garments of a man ; as it is said, There shall not be the garments of a man upon a woman, Deuteronomy xxii. 5.

40. That a man shall not put on the garments of a woman ; as it is said, A man shall not put on the garment of a woman, Deuteronomy xxii. 5. Because this is the custom of the worshippers of stars and planets.

41. Not to write in the body like the worshippers of stars and planets ; as it is said, And ye shall not make any cuttings in your flesh, Leviticus xix. 28.

42. Not to wear garments of divers sorts, [linen and wool,] as idolaters do ; as it is said, Thou shalt not wear a garment of divers sorts, Deuteronomy xxii. 11.

43. Not to round the corner of the head as idolaters do ; as it is said, Ye shall not round the corner of your head, Leviticus xix. 27.

44. Not to mar all the beard, as idolaters do ; as it is said, Thou shalt not mar the corner of thy beard, Lev. xix. 27.

45. Not to cut oneself as idolaters do ; as it is said, Ye shall not cut yourselves, Deut. xiv. 1. And נִרְדָּה and שְׂרִיטָה mean the same.

46. Not to return to dwell in the land of Egypt for ever; as it is said, Ye shall not return that way any more, Deut. xvii. 16.

47. Not to follow after the thoughts of the heart and the sight of the eyes; as it is said, And that ye seek not after, etc. Numbers xv. 39.

48. Not to make a covenant with the seven nations; as it is said, Thou shalt not make with them a covenant, Exodus xxiii. 32.

49. Not to suffer any man of the seven nations to live; as it is said, Thou shalt not save alive anything that breatheth, Deuteronomy xx. 16.

50. Not to shew mercy to idolaters; as it is said, Thou shalt not shew mercy unto them, Deuteronomy vii. 2.

51. Not to suffer any idolater to dwell in our land; as it is said, They shall not dwell in thy land, Exodus xxiii. 33.

52. Not to intermarry with idolaters; as it is said, Thou shalt not make marriage with them, Deuteronomy vii. 3.

53. That no Ammonite or Moabite shall take a daughter of Israel [to wife] at any time; as it is said, An Ammonite or a Moabite shall not enter into the congregation of the Lord, Deuteronomy xxiii. 3.

54. Not to keep back the seed of Esau from the congregation, after the third generation; as it is said, Thou shalt not abhor an Edomite, Deuteronomy xxiii. 7.

55. Not to keep back an Egyptian from the congregation, after the third generation; as it is said, Thou shalt not abhor an Egyptian, Deuteronomy xxiii. 7.

56. Not to announce peace to the Ammonites and Moabites at first, in time of war, as the rest of the Gentiles; as it is said, Thou shalt not seek their peace or their good, Deut. xxiii. 6.

57. Not to destroy fruit trees [in time of war]; as it is said, Thou shalt not destroy the tree, Deuteronomy xx. 19.

58. That soldiers shall not fear, neither tremble for the

- לא תוסיפון לשוב בדרך הזה עוד
 47 שלא לתור אחר מחשבות הלב וראיית
 העינים; שנאמר, ולא תתורו, וגומר
- 48 שלא לכרות ברית לשבעה עממים; שנ'
 לא תכרות להם ברית
- 49 שלא להחיות אדם משבעה עממים; שנ'
 לא תחיה כל נשמה
- 50 שלא לחון על עובדי כוכבים ומזלות;
 שנאמר, לא תחונם
- 51 שלא להושיב עובדי כוכבים ומזלות
 בארצנו; שנאמר, לא ישבו בארצך
- 52 שלא להתחתן בעובדי כוכבים ומזלות; שנ'
 לא תתחתן במ
- 53 שלא ישא עמוני ומואבי בת ישראל לעולם;
 שנאמר, לא יבא עמוני ומואבי בקהל יהוה
- 54 שלא להרחיק זרע עשו מן הקהל אלא
 עד שלשה דורות; שנאמר, לא תתעב אדומי
- 55 שלא להרחיק מצרי מן הקהל אלא עד
 שלשה דורות; שנאמר, לא תתעב מצרי
- 56 שלא לקרוא שלום לעמון ומואב בתחלה
 בשעת מלחמה כשאר כותים; שנאמר, לא
 תדרוש שלומם וטובתם
- 57 שלא להשחית אילני מאכל; שנאמר, לא
 תשחית את עצה

- 58 שלא ייראו אנשי המלחמה, ולא יפחדו מאויביהם בשעת מלחמה; שנאמר, לא תערוץ מפניהם... לא תיראום
- 59 שלא נסור מלבנו מעשה הרע שעשה לנו עמלק; שנאמר, לא תשכח
- 60 שאנו מוזהרין על ברכת השם; שנאמר, אלהים לא תקלל
- 61 שלא לעבור על שבועת ביטוי; שנאמר, ולא תשבעו בשמי לשקר
- 62 שלא ישבע לשוא; שנאמר, לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא
- 63 שלא לחלל את שם הקדוש, ברוך הוא; שנאמר, ולא תחללו את שם קדשי
- 64 שלא לנסות את דבר יהוה; שנאמר, לא תנסו את יהוה אלהיכם
- 65 שלא לאבד בית המקדש, או בתי כנסיות, או בתי מדרשות, וכן אין מוחקין את השמות המוקדשין, ואין מאבדין כתבי הקדש; שנאמר, אבד תאבדון... לא תעשון כן ליהוה אלהיכם
- 66 שלא ילין הצלוב על העץ; שנאמר, לא תלין נבלתו על העץ
- 67 שלא להשבית שמירה סביב למקדש; שנאמר, ושמרתם את משמרת הקדש
- 68 שלא יכנס כהן להיכל בכל עת; שנאמר,

enemy in time of war ; as it is said, Ye shall not be affrighted before them,—ye shall not fear them, Deuteronomy iii. 22 ; vii. 21 ; xx. 3.

59. Not to forget the evil which Amalek did to us ; as it is said, Thou shalt not forget, Deuteronomy xxv. 19.

60. Not to blaspheme the Holy Name ; as it is said, Thou shalt not revile Elohim, Exodus xxii. 28.

61. Not to transgress a rash oath [when sworn by the name of God] ; as it is said, And ye shall not swear by my name falsely, Leviticus xix. 12.

62. Not to swear in vain ; as it is said, Thou shalt not take the name of the Lord thy God in vain, Exodus xx. 7.

63. Not to profane the name of the Holy One, blessed be He ! as it is said, Ye shall not profane my holy name, Lev. xxii. 32.

64. Not to tempt the word of the Lord ; as it is said, Ye shall not tempt the Lord your God, Deuteronomy vi. 16.

65. Not to destroy the sanctuary, or the synagogues, or the schools, nor to blot out the Holy Name [of God], nor to destroy the Holy Writings ; as it is said, Ye shall surely destroy—ye shall not do so unto the Lord your God, Deut. xii. 2, 4.

66. Not to suffer a hanged one to remain on the tree ; as it is said, His body shall not remain upon the tree, Deut. xxi. 23.

67. Not to cease watching about the sanctuary ; as it is said, And ye shall keep the charge of the sanctuary, Num. xviii. 5.

68. That the priests shall not enter the sanctuary at all times ; as it is said, That he come not at all times into the holy place, Leviticus xvi. 2.

69. That a blemished person shall not go beyond the altar inside ; as it is said, Only he shall not go in unto the vail, Leviticus xxi. 23.

70. That no blemished person shall serve [in the sanctuary] ; as it is said, Whoever hath any blemish, Leviticus xxi. 17.

71. That no person who has a temporary blemish shall serve; as it is said, Every man who has a blemish shall not approach, Leviticus xxi. 21.

72. That Levites shall not minister in the service of priests, nor priests in the service of Levites; as it is said concerning the Levites, They shall not come nigh the vessels of the sanctuary and the altar, neither they nor ye, Numbers xviii. 3.

73. That no one shall enter into the sanctuary, nor teach the law, whilst drunk with wine; as it is said, Do not drink wine nor strong drink, when ye go into the tabernacle of the congregation, Leviticus x. 9; and further it is said [verse 11], That ye may teach the children of Israel.

74. That no stranger shall serve in the sanctuary; as it is said, And a stranger shall not come nigh to you, Numbers xviii. 4.

75. That an unclean priest shall not serve; as it is said, That they separate themselves from the holy things of the children of Israel, Leviticus xxii. 2.

76. That those priests who are washed shall not serve that day until the going down of the sun; as it is said, And they shall not profane, Leviticus xxii. 2.

77. That unclean priests shall not enter into the court; as it is said, That they defile not their camps, Numbers v. 3. This means the camp of the Schekina.

78. That the unclean shall not enter the camp of the Levites; as it is said, He shall not come within the camp, Deut. xxiii. 10. This means the camp of the Levites.

79. Not to build an altar of hewn stone; as it is said, Thou shalt not build it of hewn stone, Exodus xx. 25.

80. Not to ascend by steps to the altar; as it is said, And thou shalt not go up by steps upon my altar, Exodus xx. 26.

81. Not to burn incense, nor to offer it on the golden altar; as it is said, Ye shall offer no strange incense thereon, Exodus xxx. 9.

ואל יבוא בכל עת אל הקדש

69 שלא יכנס בעל מום מן המזבח ולפנים;

שנאמר, אך אל הפרוכת לא יבא

70 שלא יעבוד בעל מום; שנ' אשר יהיה בו מום

71 שלא יעבוד בעל מום עובר; שנאמר, כל

איש אשר בו מום לא יקרב

72 שלא יתעסקו הלויים בעבודת הכהנים, ולא

הכהנים בעבודת הלויים; שנאמר בלויים, אל כלי

הקדש ואל המזבח לא יקרבו, גם הם גם אתם

73 שלא יכנס למקדש ולא יורה בתורה שתוי

יין; שנאמר, יין ושכר אל תשת בבואכם אל

אהל מועד; ונאמר, ולהורות את בני ישראל

74 שלא יעבוד הור במקדש; שנאמר, וזר

לא יקרב אליכם

75 שלא יעבוד כהן טמא; שנאמר, וינזרו

מקדשי בני ישראל

76 שלא יעבוד כהן טבול יום עד שיעריב

שמשו; שנאמר, ולא יחללו

77 שלא יכנס כהן טמא לעזרה; שנאמר, ולא

יטמאו את מחנהם; זו מחנה שכינה

78 שלא יכנס טמא למחנה לוייה; שנאמר, לא

יבוא אל תוך המחנה; זו מחנה לוייה

79 שלא לבנות אבני מזבח גזית; שנאמר, לא

תבנה אתהן גזית

80 שלא לפסוע על המזבח; שנאמר, ולא

תעלה במעלות על מזבחי

- 81 שלא להקטיר ולהקריב במזבח הזהב;
שנאמר, לא תעלו עליו קטרת זרה
- 82 שלא לכבות אש המזבח; שנאמר, אש
תמיד תוקד על המזבח, לא תכבה
- 83 שלא לעשות במתכונת שמן המשחה;
שנאמר, ובמתכנתו, לא תעשו
- 84 שלא לסוך בשמן המשחה זר; שנאמר,
על בשר אדם לא יסך
- 85 שלא לעשות במתכנת הקטרת; שנאמר,
ובמתכנתה לא תעשו
- 86 שלא להוציא בדי הארון; שנאמר, לא
יסורו ממנו
- 87 שלא יזח החושן מעל האפוד; שנאמר,
ולא יזח החושן מעל האפר
- 88 שלא יקרע המעיל; שנאמר, כפי תחרא
יהיה לו לא יקרע
- 89 שלא להעלות קדשים בחוץ; שנאמר,
השמר לך פן תעלה עולותיך
- 90 שלא לשחוט קדשים בחוץ; שנאמר, איש
אשר ישחט שור או כשב ואל פתח אהל
מועד לא הביאו ונכרת
- 91 שלא להקדיש בעלי מומין למזבח; שנ'
כל אשר בו מום לא תקריבו; זהו איסור הקדישו
- 92 שלא לשחוט בעלי מומין לשם קרבן;

82. Not to extinguish the fire on the altar; as it is said, The fire shall ever be burning upon the altar, it shall never go out, Leviticus vi. 13.

83. Not to make [oil] after the composition of the holy oil; as it is said, Ye shall not make any after the composition thereof, Exodus xxx. 32.

84. Not to anoint any stranger with the anointing oil; as it is said, Upon man's flesh it shall not be poured out, Ex. xxx. 32.

85. Not to make [incense] after the composition of the holy incense; as it is said, And ye shall not make any after the composition thereof, Exodus xxx. 37.

86. Not to take out the staves from the ark; as it is said, They shall not be taken from it, Exodus xxv. 15.

87. Not to loose the breast-plate from the ephod; as it is said, And that the breast-plate be not loosed from the ephod, Exodus xxviii. 28.

88. Not to tear the upper garment [of the ephod]; as it is said, As it were the hole of a habergeon, that it be not rent, Exodus xxviii. 32.

89. Not to offer sacrifices without [the temple]; as it is said, Take heed to thyself lest thou offer thy burnt-offerings, Deuteronomy xii. 13.

90. Not to slay sacrifices without [the temple]; as it is said, A man that killeth an ox, or a lamb, and bringeth it not to the door of the tabernacle of the congregation, shall be cut off, Leviticus xvii. 3, 4.

91. Not to sanctify blemished things for sacrifice; as it is said, Whatsoever hath a blemish that shall ye not offer, Levit. xxii. 20. Which means the prohibition to sanctify.

92. Not to slay blemished things for sacrifice; as it is said, Ye shall not offer these to Jehovah, Leviticus xxii. 22.

93. Not to sprinkle the blood of blemished things upon the altar; as it is said of blemished things, Ye shall not offer them

to Jehovah, Leviticus xxii. 24. Which means the prohibition of the sprinkling of its blood.

94. Not to burn the fat of blemished animals ; as it is said, Nor make an offering by fire of them, Lev. xxii. 22.

95. Not to offer animals in which are [temporary] blemishes ; as it is said, Ye shall not sacrifice to Jehovah your God a bullock or a sheep in which there is blemish, Deuteronomy xvii. 1. This means a temporary blemish.

96. Not to offer blemished animals [received] from Gentiles ; as it is said, And from the hand of a stranger ye shall not offer, Leviticus xxii. 25.

97. Not to make any blemish in sacrifices ; as it is said, No blemish shall be in it, Leviticus xxii. 21. Which means, thou shalt not make in it a blemish.

98. Not to offer leaven or honey ; as it is said, For ye shall not offer any leaven or any honey, Leviticus ii. 11.

99. Not to offer an unsalted [sacrifice] ; as it is said, And thou shalt not suffer the salt of the covenant of thy God to be lacking, Leviticus ii. 13.

100. Not to offer the hire [of a whore], or the price [of a dog] ; as it is said, Thou shalt not bring the hire of a whore, or the price of a dog, Deuteronomy xxiii. 18.

101. Not to kill an animal with its young [on the same day] ; as it is said, It and her young ye shall not kill in one day, Leviticus xxii. 28.

102. Not to put olive-oil on the sin-offering ; as it is said, He shall not put oil upon it, Leviticus v. 11.

103. Not to put frankincense on it ; as it is said, Neither shall he put frankincense upon it, Leviticus v. 11.

104. Not to put oil on the jealousy-offering ; as it is said, And he shall not pour out oil upon it, Numbers v. 15.

105. Not to put frankincense on it ; as it is said, And he shall not put frankincense upon it, Numbers v. 15.

- שנאמר, לא תקריבו אלה ליהוה
 93 שלא לזרוק דם בעלי מומין לגבי המזבח;
 שנאמר בבעלי מומין, לא תקריבו ליהוה; וזהו
 איסור זריקת דמו
 94 שלא להקטיר אימורי בעלי מומין; שנאמר,
 ואשה לא תתנו מהם
 95 שלא להקריב בעל מום עובר; שנאמר,
 לא תזבח ליהוה אלהיך שור ושה אשר יהיה
 בו מום; זהו מום עובר
 96 שלא להקריב בעל מום מיד הכותים;
 שנאמר, ומיד בן נכר לא תקריבו
 97 שלא יתן מום בקרשים; שנאמר, מום לא
 יהיה בו; כלומר, לא תתן בו מום
 98 שלא יקטיר שאור או דבש; שנאמר, כי
 כל שאור וכל דבש לא תקטירו
 99 שלא להקריב תפל; שנאמר, ולא תשבית
 מלח ברית אלהיך
 100 שלא להקריב אתנן ומחיר; שנאמר, לא
 תביא אתנן זונה ומחיר כלב
 101 שלא לשחוט אותו ואת בנו; שנאמר,
 אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד
 102 שלא יתן שמן זית במנחת חוטא; שנאמר,
 לא ישים עליה שמן
 103 שלא יתן עליה לבונה; שנאמר, ולא יתן
 עליה לבונה

- 104 שלא יתן שמן במנחת כוטה; שנאמר,
ולא יצוק עליו שמן
- 105 שלא יתן עליו לבונה; שנאמר, ולא
יתן עליו לבונה
- 106 שלא להמיר את הקדשים; שנאמר, לא
יחליפנו ולא ימיר אותו
- 107 שלא לשנות את הקדשים מקרבן
לקרבן; שנאמר בבכור, לא יקדיש איש אותו;
כלומר, שלא יקדישנו לקרבן אחר
- 108 שלא לפדות בכור בהמה טהורה; שנ'
אך בכור שור, וגומר, לא תפדה
- 109 שלא למכור מעשר בהמה; שנ' לא יגאל
- 110 שלא למכור שדה החרם; שנ' לא ימכר
- 111 שלא לפדות שדה החרם; שנ' לא יגאל
- 112 שלא יבדיל ראש חטאת העוף; שנאמר,
ומלק את ראשו ממול ערפו
- 113 שלא לעבוד בקדשים; שנאמר, לא תעבוד
בבכור שורך
- 114 שלא לגזוז את הקדשים; שנאמר, ולא
תגזו בכור צאנך
- 115 שלא ישחט הפסח והחמין קיים; שנאמר,
לא תשחט על חמין דם זבחי
- 116 שלא להניח אימורי הפסח עד שיפסל
בלינה; שנאמר, לא ילין חלב חגי
- 117 שלא להותיר מבושר הפסח; שנאמר,

106. Not to change sacrifices ; as it is said, He shall not alter it, neither shall he change it, Leviticus xxvii. 10.

107. Not to change sacrifices one with another ; as it is said of the first-born, No man shall sanctify it, Leviticus xxvii. 26. Which means, he shall not sanctify it for another offering.

108. Not to redeem the first-born of clean cattle ; as it is said, But the first-born of a cow, etc., thou shalt not redeem, Numbers xviii. 17.

109. Not to sell the tithes of the herd ; as it is said, It shall not be redeemed, Leviticus xxvii. 33.

110. Not to sell a dedicated field ; as it is said, It shall not be sold Leviticus xxvii 28.

111. Not to redeem a dedicated field ; as it is said, It shall not be redeemed, Leviticus xxvii. 28.

112. Not to divide the head of the bird of a sin-offering ; as it is said, But wring of his head from his neck, Levit. v. 8.

113. Not to work with holy [animals] ; as it is said, Thou shalt do no work with the firstling of thy bullock, Deut. xv. 19.

114. Not to shear holy animals ; as it is said, Nor shear the firstling of thy sheep, Deuteronomy xv. 19.

115. Not to kill the paschal lamb whilst there is leaven ; as it is said, Thou shalt not offer the blood of my sacrifice with leavened bread, Exodus xxiii. 18.

116. Not to leave the fat of the paschal lamb over night, so that it be profaned ; as it is said, The fat of my sacrifice shall not remain, Exodus xxiii. 18.

117. Not to leave any part of the flesh of the paschal lamb ; as it is said, And ye shall let nothing of it remain until the morning, Exodus xii. 10.

118. Not to leave of the offering of the feast of the fourteenth [day, *i. e.* the passover] until the third day ; as it is said, And there shall not remain of the flesh, Deuteronomy xvi. 4. They learn, by tradition, that concerning the flesh of the sacrifices

of the fourteenth day the Scripture speaks, and this which is said, Unto the morning, means until the morning of the second day of the passover, which is the third from the slaying.

119. Not to leave any of the flesh of the lamb of the second passover until the morning ; as it is said, And they shall leave none of it until the morning, Numbers ix. 12.

120. Not to preserve any of the flesh of confession until the morning ; as it is said, And ye shall let nothing of it remain until the morning, Ex. xii. 10. And the same law is for all other sacrifices, not to be kept after the time they ought to be eaten.

121. Not to break a bone of the paschal lamb ; as it is said, And a bone of it ye shall not break, Exodus xii. 46.

122. Not to break a bone of the second passover ; as it is said, And a bone ye shall not break in it, Numbers ix. 12.

123. Not to carry the flesh of the passover from the company ; as it is said, And thou shall not carry it out of the house, Exodus xii. 46.

124. Not to let the remainder of the meat-offering become leavened ; as it is said, It shall not be baken with leaven—their portion, Leviticus vi. 17.

125. Not to eat the flesh of the passover raw or sodden ; as it is said, Ye shall not eat of it raw or sodden, Ex. xii. 9.

126. Not to give the flesh of the paschal lamb to be eaten by a foreigner ; as it is said, A foreigner and a hired servant shall not eat thereof, Exodus xii. 45.

127. That the uncircumcised shall not eat of the flesh of the paschal lamb ; as it is said, No uncircumcised person shall eat of it, Exodus xii. 48.

128. Not to give the flesh of the paschal lamb to be eaten by an apostate Israelite ; as it is said, No stranger shall eat of it, Exodus xii. 43. Which means an Israelite who has joined himself to the sons of strangers, and like them worships idols, he shall not eat of it.

- ולא תותירו ממנו עד בוקר
 118 שלא להותיר מחגיגת ארבעה עשר ליום
 השלישי; שנ' ולא ילין מן הבשר; מפי השמועה
 למדו שבבשר חגיגת יד' הכתוב מדבר, וזה
 שנאמר לבקר, לבוקרו של יום שני של יום
 הפסח, שהוא שלישי לשהיטה
 119 שלא להותיר מבשר פסח שני עד בוקר;
 שנאמר, ולא ישאירו ממנו עד בוקר
 120 שלא להותיר מבשר התורה עד בוקר;
 שנ' ולא תותירו ממנו עד בוקר, והוא הדין לשאר
 קדשים שאין מניחין אותן לאחר זמן אכילתן
 121 שלא לשבור עצם בפסח; שנאמר, ועצם
 לא תשברו בו
 122 שלא לשבור עצם בפסח שני; שנאמר,
 ועצם לא ישברו בו
 123 שלא להוציא מבשר הפסח מן החבורה;
 שנאמר, ולא תוציא מן הבית
 124 שלא לעשות שירי מנחות חמץ; שנאמר,
 לא תאפה חמץ חלקם
 125 שלא לאכול בשר הפסח נא ומבושל;
 שנאמר, אל תאכלו ממנו נא ובשל מבושל
 126 שלא להאכיל בשר הפסח לגר תושב;
 שנאמר, תושב ושכיר לא יאכל בו
 127 שלא יאכל הערל בשר פסח; שנאמר,
 כל ערל לא יאכל בו

- 128 שלא להאכיל בשר הפסח לישראל שנהפך
לעבודת כוכבים ומזלות; שנאמר, כל בן נכר
לא יאכל בו; כלומר, ישראל שנלוה לבני נכר,
ועבר כוכבים ומזלות כמותם, לא יאכל בו
- 129 שלא יאכל אדם שנטמא קדשים; שנאמר,
והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים
- 130 שלא לאכול מן הקדשים שנטמאו; שנ'
ובשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל
- 131 שלא לאכול נותר; שנאמר, ואוכליו
עונו ישא, ונכרתה הנפש ההיא
- 132 שלא לאכול פיגול; שנאמר, המקריב
אותו לא יחשב לו פיגול יהיה
- 133 שלא יאכל זר תרומות; שנאמר, וכל זר
לא יאכל קדש
- 134 שלא יאכל אפילו תושב כהן ושכירו
תרומה; שנאמר, תושב כהן ושכיר לא יאכל
- 135 שלא יאכל ערל תרומה; והוא הדין
לשאר קדשים
- 136 שלא יאכל כהן טמא תרומה; שנאמר,
איש מזרעך, וגומר, בקדשים לא יאכל
- 137 שלא תאכל חללה קדש לא תרומה ולא
חזה ושוק; שנאמר, ובת כהן כי תהיה לאיש זר
- 138 שלא תאכל מנחת כהן; שנאמר, וכל
מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל
- 139 שלא לאכול בשר חטאות שנעשו בפנים;

129. An unclean person shall not eat of holy things ; as it is said, And the soul that shall eat of the flesh of the sacrifice of peace-offerings, Leviticus vii. 20.

130. Not to eat of holy things which are polluted ; as it is said, And the flesh which toucheth any unclean thing shall not be eaten, Leviticus vii. 19.

131. Not to eat that which is left [of sacrifices] ; as it is said, And he that eateth it shall bear his iniquity, and that soul shall be cut off, Leviticus xix. 8.

132. Not to eat sacrifices which are polluted ; as it is said, It shall not be imputed to him that offers it—it shall be an abomination, Leviticus vii. 18.

133. A stranger shall not eat of the heave-offering ; as it is said, And no stranger shall eat of the holy thing, Lev. xxii. 10.

134. A sojourner of the priest and his hired servant shall not eat of the heave-offering ; as it is said, A sojourner of the priest or an hired servant shall not eat, Leviticus xxii. 10.

135. An uncircumcised person shall not eat of the heave-offering, and this is the law for the rest of the holy things.

136. An unclean priest shall not eat of the heave-offering ; as it is said, A man of thy seed, etc. shall not eat of the holy things, Leviticus xxii. 4.

137. A profane woman [*i. e.* a daughter of a priest married to a stranger] shall not eat of the holy things, nor of the heave-offering, nor of the breast, nor of the leg ; as it is said, And a priest's daughter, if she be [married to] a stranger, Leviticus xxii. 12.

138. That the meat-offering of the priest shall not be eaten ; as it is said, And every offering of the priest shall be wholly burnt, it shall not be eaten, Leviticus vi. 23.

139. Not to eat the flesh of the sin-offering which is made within ; as it is said, And no sin-offering whereof the blood is brought, Leviticus vi. 30.

140. Not to eat holy things which have been defiled by having been maimed by intention ; as it is said, Thou shalt not eat any abomination, Deuteronomy xiv. 3.

141. Not to eat the second tithe of corn out of Jerusalem ; as it is said, Thou mayest not eat within thy gates, Deuteronomy xii. 17.

142. Not to eat the second tithe of the vintage out of Jerusalem ; as it is said, Of thy wine, Deuteronomy xii. 17.

143. Not to eat the second tithe of the oil out of Jerusalem ; as it is said, Or of thine oil, Deuteronomy xii. 17.

144. Not to eat the pure firstling out of Jerusalem ; as it is said, Thou mayest not, etc., and the firstlings, Deut. xii. 17.

145. That the priests shall not eat of the sin-offering, or the trespass-offering, out of the court ; as it is said, Thou mayest not—of thy herd, and of thy flock, Deuteronomy xii. 17. By tradition, they learn, that this Scripture only prohibits the eating of the flesh of the sin-offering and the trespass-offering out of the court, for concerning everything which is eaten out of its [proper] place of eating the prohibition is contained in the verse, Thou shalt not eat in thy gates.

146. Not to eat the flesh of the burnt-offering ; as it is said, Thou mayest not—of thy vows which thou hast vowed, Deut. xii. 17. Which means, thou mayest not eat of that which thou hast vowed [to present to God].

147. Not to eat the flesh of lighter sacrifices before the blood has been sprinkled ; as it is said, Thou mayest not, etc.—nor thy free-will offerings, Deuteronomy xii. 17. Which means, thou mayest not eat of thy free-will offerings before the sprinkling of the blood.

148. A stranger shall not eat of the flesh of the most holy things ; as it is said, But a stranger shall not eat because they are holy, Exodus xxix. 33.

149. The priest shall not eat of the first-fruits before he has

- שנאמר, וכל הטאת אשר יובא מרמה
 140 שלא לאכול פסולי המוקדשים שהוטל
 בהם מום בכוונה; שנאמר, לא תאכל כל תועבה
 141 שלא לאכול מעשר שני של דגן חוץ
 לירושלם; שנאמר, לא תוכל לאכול בשעריך
 142 שלא לאכל מעשר שני של תירוש חוץ
 לירושלם; שנאמר, תירושך
 143 שלא לאכל מעשר שני של יצהרך חוץ
 לירושלם; שנאמר, ויצהרך
 144 שלא לאכול בכור תמים חוץ לירושלם;
 שנאמר, לא תוכל, וגומר, ובכורות
 145 שלא יאכלו הכהנים הטאת ואשם חוץ
 לעזרה; שנאמר, לא תוכל, וגומר, בקרך, וצאנך;
 מפני השמועה למדו שלא בא הכתוב אלא לאסור
 בשר הטאות ואשמות חוץ לעזרה, לפי שכל
 דבר שיאכל חוץ למקום אכילתו, לא תוכל
 לאכול בשעריך אקרא בו
 146 שלא לאכול בשר עולה; שנאמר, לא
 תוכל ונדרריך אשר תידור; כלומר, לא תוכל
 לאכול נדרריך אשר תדור
 147 שלא לאכול בשר קדשים קלים קודם
 זריקת הדם; שנאמר, לא תוכל, וגומר, ונדבותיך;
 כלומר לא תוכל לאכול נדבותיך קודם זריקת הדם
 148 שלא יאכל זר בשר קדשי הקדשים;
 שנאמר, וזר לא יאכל, כי קדש הם

- 149 שלא יאכל כהן בכורים קודם הנחה בעזרה;
 שנאמר, לא תוכל, וגומר, ותרומת ירך
- 150 שלא לאכול מעשר שני בטומאה ואפילו
 בירושלם עד שיפדה; שנ' לא בערתי ממנו בטמא
- 151 שלא לאכול מעשר שני באנינות; שנ'
 לא אכלתי באוני ממנו
- 152 שלא להוציא דמי מעשר שני בשאר
 דברים שאין בהם אכילה ושתייה; שנאמר, ולא
 נתתי ממנו למת
- 153 שלא לאכול הטבל; והטבל הוא דבר
 שגידוליו מן הארץ החייבת בתרומת ובמעשרות
 שלא הוציאו ממנו תרומת יהוה; שנ' ולא יהללו
 את קדשי בני ישראל את אשר ירימו ליהוה
- 154 שלא להקדים תרומה לבכורים ולא מעשר
 ראשון לתרומה, ולא מעשר שני לראשון, אלא
 מוציאין על הסדר בכורים תחלה, ואחר כך תרומה
 גדולה, ואחר כך מעשר ראשון ואחר כך מעשר
 שני; שנאמר, מלאתך ודמעך לא תאחר, כלומר
 לא תאחר דבר הראוי להקדימו
- 155 שלא לאחר הנדרים והנדבות שנדר
 ושנדב; שנאמר, לא תאחר לשלמו
- 156 שלא לעלות לחג בלא קרבן; שנאמר,
 לא יראו פני דיקם
- 157 שלא לעבור על דברים שאסר אדם על
 נפשו; שנאמר, לא יחל דברו

brought them into the court; as it is said, Thou mayest not, etc.—or heave-offering of thy hand, Deut. xii. 17.

150. Not to eat the second tithe in impurity even in Jerusalem, until it be redeemed; as it is said, I have not taken of it for any unclean use, Deuteronomy xxvi. 14.

151. Not to eat the second tithe in mourning; as it is said, I have not eaten of it in mourning, Deuteronomy xxvi. 14.

152. Not to lay out the money of the second tithe in any things which are not for eating or drinking; as it is said, Neither have I given of them for the dead, Deut. xxvi. 14.

153. Not to eat Tebhel: (and Tebhel is corn of which heave-offerings and tithes ought to be given, before these were separated to the Lord); as it is said, And they shall not profane the holy things of the children of Israel which they offer unto the Lord, Leviticus xxii. 15.

154. Not to cause the wave-offering to precede the first-fruit, neither the first tithe the wave-offering, neither the second tithe the first, but to bring out according to the order [prescribed], the first fruits first, then the great wave-offering, then the first tithe, and afterwards the second tithe; as it is said, Thou shalt not delay the first of thy ripe fruits, and of thy liquors, Exodus xxii. 29. Which means, Thou shalt not delay a thing which ought to precede [*i. e.* not to charge the *order*].

155. Not to delay vows and free-will offerings which have been vowed, and volunteered; as it is said, Thou shalt not be slack to pay it, Deuteronomy xxiii. 21.

156. Not to go up to the feast without an offering; as it is said, They shall not appear before me empty, Exodus xxiii. 15.

157. Not to violate promises, with which a man binds himself; as it is said, He shall not break his word, Num. xxx. 2.

158. A priest shall not take a whore to wife; as it is said, They shall not take a wife that is a whore or profane, Leviticus xxi. 7.

159. A priest shall not take a profane woman ; as it is said, Neither shall they take a profane, Leviticus xxi. 7.

160. He shall not take a divorced woman ; as it is said, Neither shall they take a woman divorced from her husband, Leviticus xxi. 7.

161. The high priest shall not take a widow ; as it is said, A widow, or a divorced woman, or profane, or a whore, these he shall not take, Leviticus xxi. 14.

162. The high priest shall not marry a widow. although she be without espousals, because she is contaminated ; as it is said, Neither shall he profane his seed, Leviticus xxi. 15. Which is an admonition not to contaminate integrity.

163. The priest shall not enter into the sanctuary with uncovered head ; as it is said, Ye shall not uncover your heads, Leviticus x. 6.

164. The priest shall not enter into the sanctuary with torn garments ; as it is said, And ye shall not tear your garments, Leviticus x. 6.

165. The priest shall not go out from the court in the time of service ; as it is said, And from the door of the tabernacle of the congregation, Leviticus x. 7.

166. A common priest shall not pollute himself for the dead ; as it is said, There shall none be defiled for the dead among his people, Leviticus xxi. 1.

167. The high priest shall not pollute himself even for his nearest relation ; as it is said, Nor defile himself for his father, or for his mother, Leviticus xxi. 11.

168. The high priest shall not go in where there is a dead person ; as it is said, Neither shall he go in to any dead body, Lev. xxi. 11.

169. The tribe of Levi shall not take a portion of the [holy] land ; as it is said, And there shall not be to him an inheritance, Deuteronomy xviii. 1.

- 158 שלא יקח כהן זונה; שנאמר, אשר
זונה וחללה לא יקחו
- 159 שלא יקח כהן חללה; שנ' וחללה לא יקחו
- 160 שלא יקח גרושה; שנאמר, ואשה גרושה
מאשה לא יקחו
- 161 שלא יקח כהן גדול אלמנה; שנאמר,
אלמנה וגרושה וחללה זונה את אלה לא יקח
- 162 שלא יבעול כהן גדול אלמנה ואפילו בלא
קידושים מפני שמחללה; שנאמר, לא יחלל
זרעו; הרי הוא מוזהר שלא לחלל כשרה
- 163 שלא יכנס כהן למקדש פרוע ראש;
שנאמר, ראשיכם אל תפרעו
- 164 שלא יכנס כהן למקדש קרוע בגדים;
שנאמר, ובגדיכם לא תפרומו
- 165 שלא יצא כהן מן העזרה בשעת עבודה;
שנאמר, ומפתח אהל מועד
- 166 שלא יטמא כהן הדיוט לשאר מתים;
שנאמר, לנפש לא יטמא בעמיו
- 167 שלא יטמא כהן גדול ואפילו לקרוביו;
שנאמר, לאביו ולאמו לא יטמא
- 168 שלא יכנס כהן גדול עם מת; שנאמר,
ועל כל נפשות מת לא יבא
- 169 שלא יקח כל שבט לוי חלק בארץ;
שנאמר, ונחלה לא יהיה לו
- 170 שלא יקח כל שבט לוי חלק בבזיה בשעת

- כיבוש הארץ; שנאמר, לא יהיה לכהנים הלויים
 חלק ונחלה
 171 שלא לעשות קרחה על מת; שנאמר,
 לא תשימו קרחה בין עיניכם למת
 172 שלא לאכול בהמה טמאה; שנאמר, את
 זה לא תאכלו ממעלי הגרה
 173 שלא לאכול דג טמא; שנאמר, ושקץ
 יהיו לכם מבשרם לא תאכלו
 174 שלא לאכול עוף טמא; שנאמר, ואת
 אלה תשקצו מן העוף
 175 שלא לאכול שרץ עוף; שנאמר, כל שרץ
 העוף טמא הוא לכם
 176 שלא לאכול שרץ הארץ; שנאמר, וכל
 השרץ השורץ על הארץ שקץ הוא
 177 שלא לאכול רמש הארץ; שנאמר, ולא
 תטמאו את נפשותיכם בכל השרץ
 178 שלא לאכול תולעת הפרות כשתצא
 לאויר; שנאמר, לכל השרץ השורץ
 179 שלא לאכול שרץ המים; שנאמר, אל
 תשקצו את נפשותיכם בכל השרץ
 180 שלא לאכול מתה; שנאמר, לא תאכלו
 כל גבלה
 181 שלא לאכול טריפה; שנאמר, ובשר
 בשרה טריפה לא תאכלו
 182 שלא לאכול אבר מן החי; שנאמר, לא

170. The tribe of Levi shall not take a part of the spoil in the time of subduing the land ; as it is said, The priests the Levites shall have no part or inheritance, Deut. xviii. 1.

171. Not to make baldness for the dead ; as it is said, Nor make any baldness between your eyes for the dead, Deut. xiv. 1.

172. Not to eat an unclean animal ; as it is said, Ye shall not eat of them that chew the cud, Leviticus xi. 4.

173. Not to eat an unclean fish ; as it is said, And they shall be to you an abomination, ye shall not eat of their flesh, Leviticus xi. 11.

174. Not to eat an unclean fowl ; as it is said, And these ye shall have in abomination among fowl, Leviticus xi. 13.

175. Not to eat creeping things that fly ; as it is said, And every creeping thing that flies is unclean to you, Deut. xiv. 19.

176. Not to eat **שׂרץ** of the earth ; as it is said, And every creeping thing that creepeth upon the earth is an abomination, Leviticus xi. 41.

177. Not to eat **רמש** of the earth ; as it is said, And ye shall not defile yourselves with any manner of creeping thing which creepeth, Leviticus xi. 44.

178. Not to eat fruit-worms when they come forth to the air ; as it is said, And of all creeping things which creep, Leviticus xi. 42.

179. Not to eat water-reptiles ; as it is said, Ye shall not pollute yourselves with any thing that creepeth, Lev. xi. 43.

180. Not to eat things which die of themselves ; as it is said, Ye shall not eat of any thing that dieth of itself, Deut. xiv. 21.

181. Not to eat torn things ; as it is said, Neither shall ye eat flesh torn in the fields, Exodus xxii. 31.

182. Not to eat a member of a living animal ; as it is said, Thou mayest not eat the life with the flesh, Deut. xii. 23.

183. Not to eat of the sinew which shrank ; as it is said, .

So that the children of Israel eat not of the sinew which shrank, Genesis xxxii. 32.

184. Not to eat blood; as it is said, And ye shall not eat any blood, Leviticus vii. 26.

185. Not to eat fat; as it is said, Ye shall eat no fat, of ox, or of sheep, or of goat, Leviticus vii. 23.

186. Not to boil flesh in milk; as it is said, Thou shalt not scethe a kid in its mother's milk, Exodus xxiii. 19.

187. Not to eat flesh with milk; as it is said, Thou shalt not scethe a kid, Deuteronomy xiv. 21. This text occurs twice. By tradition, they learn, that the first [Exodus xxiii. 19] forbids boiling, and the last [Deuteronomy xiv. 21] forbids eating the flesh with milk, [a *third* is Exodus xxxiv. 26.]

188. Not to eat the flesh of an ox that was stoned; as it is said, And his flesh shall not be eaten, Exodus xxi. 28.

189. Not to eat bread made of the new corn before the passover; as it is said, Neither bread, etc. Leviticus xxiii. 14.

190. Not to eat roasted grain of the new corn; as it is said, Neither roasted grain, Leviticus xxiii. 14.

191. Not to eat green ears of the new corn; as it is said, Neither shall ye eat green ears, Leviticus xxiii. 14.

192. Not to eat the uncircumcised fruit [of a young tree], until three years [have passed]; as it is said, Three years it shall be to you uncircumcised, it shall not be eaten, Leviticus xix. 23.

193. Not to eat of mixed vines; as it is said, Lest the fruit of thy seed which thou hast sown, and the fruit of thy vineyard be defiled, Deut. xxii. 9. Which is a prohibition of being eaten.

194. Not to drink wine poured out [to idols]; as it is said, Who did eat the fat of their sacrifices and drank the wine of their drink-offerings, Deuteronomy xxxii. 38.

195. Not to eat and drink like gluttons and drunkards; as

תאכל הנפש עם הבשר

183 שלא לאכול גיד הנשה; שנאמר, על

כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה

184 שלא לאכול דם; שנ' וכל דם לא תאכלו

185 שלא לאכול חלב; שנאמר, כל חלב

שור וכשב ועז לא תאכלו

186 שלא לבשל בשר בחלב; שנאמר, לא

תבשל גדי בחלב אמו

187 שלא לאכול בשר בחלב; שנאמר, לא

תבשל גדי פעם שנייה; מפי השמועה למדו

שהאחד לאיסור בישול והאחד לאיסור אכילה

188 שלא לאכול בשר שור הנסקל; שנאמר,

ולא יאכל את בשרו

189 שלא לאכול פת תבואה חדשה קודם

הפסח; שנאמר, ולחם, וגומר

190 שלא לאכול קלי מן החדש; שנאמר, וקלי

191 שלא לאכול כרמל מתבואה חדשה;

שנאמר, וכרמל לא תאכלו

192 שלא לאכול ערלה עד שלש שנים; שנ'

שלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל

193 שלא לאכול כלאי הכרם; שנאמר, פן

תקדש המלאה הזרע אשר תזרע ותבואת הכרם

הוא איסור אכילה

194 שלא לשתות יין נסך; שנאמר, אשר חלב

זבחימו יאכלו ישתו יין נסיכם

195 שלא לאכול ולשתות דרך זולל וסובא;
שנאמר, בננו זה זולל וסובא

196 שלא לאכול ביום הצום; שנאמר, כי כל
הנפש אשר לא תענה

197 שלא לאכול חמין בפסח; שנ' לא יאכל חמין

198 שלא לאכול תערובת חמין; שנאמר,
כל מחמצת לא תאכלו

199 שלא לאכול חמין אחר חצות יום ארבעה
עשר; שנאמר, לא תאכל עליו חמין

200 שלא יראה חמין; שנאמר, לא יראה לך
חמין ולא יראה לך שאור

201 שלא ימצא שאור; שנאמר, שאור לא
ימצא בבתיכם

202 שלא ישתה הנזיר יין, ולא דבר שנתערב
בו יין, וטעמו כטעם יין; שנאמר, וכל משרת

ענבים; ואפילו החמין היין, או דבר שנתערב בו
היין; הרי זה אסור עליו; שנאמר, וחומין יין,
וחומין שכר לא ישתה

203 שלא יאכל ענבים לחים; שנ' וענבים לחים

204 שלא יאכל ענבים יבשים; שנאמר, ויבשים

לא יאכל

205 שלא יאכל חרצנים; שנאמר, מחרצנים

ועד זג לא יאכל

206 שלא יאכל זגים; שנאמר, ועד זג לא יאכל

207 שלא יטמא הנזיר למת; שנאמר, לאביו

it is said, This our son is a glutton and a drunkard, Deut. xxi. 20.

196. Not to eat in the day of the atonement; as it is said, For every soul that shall not be afflicted, Leviticus xxiii. 29.

197. Not to eat leavened bread in the passover; as it is said, There shall no leavened bread be eaten, Exodus xiii. 3.

198. Not to eat any leavened mixture; as it is said, Ye shall eat nothing leavened, Exodus xii. 20.

199. Not to eat leavened bread after the middle of the fourteenth day; as it is said, Thou shalt eat no leavened bread with it, Deuteronomy xvi. 3.

200. Not to let leaven be seen; as it is said, There shall no leavened bread be seen with thee, neither shall there be leaven seen with thee in all thy quarters, Exodus xiii. 7.

201. Not to let leaven be found [in our houses]; as it is said, Leaven shall not be found in your houses, Exodus xii. 19.

202. A Nazarite shall not drink wine nor any thing which has wine mixed in it, or its taste as the taste of wine; as it is said, Neither shall he drink any liquor of grapes, Numbers vi. 3. Even sour wine, or any thing in which wine is mixed, is prohibited to him; as it is said, Vinegar of wine, or vinegar of strong drink, he shall not drink.

203. Not to eat moist grapes; as it is said, Nor moist grapes, Numbers vi. 3.

204. Not to eat dried grapes; as it is said, Or dried, he shall not eat, Numbers vi. 3.

205. Not to eat the kernels; as it is said, From the kernels even to the husk he shall not eat, Numbers vi. 4.

206. Not to eat the husk; as it is said, To the husk he shall not eat, Numbers vi. 4.

207. The Nazarite shall not pollute himself for the dead; as it is said, He shall not make himself unclean for his father or for his mother, Numbers vi. 7.

208. Not to enter into the tent of the dead; as it is said, He shall come at no dead body, Numbers vi. 6.

209. A Nazarite shall not shave his hair; as it is said, A razor shall not come upon his head, Numbers vi. 5.

210. Not to reap all the field; as it is said, Thou shalt not wholly reap the corner of thy field, Leviticus xix. 9.

211. Not to gather the fallen ears of corn in the time of harvest; as it is said, And the gleanings of thy harvest thou shalt not gather, Leviticus xix. 9.

212. Not to cut off all the clusters of the vineyard; as it is said, And thou shalt not cut off every grape of thy vineyard, Leviticus xix. 10.

213. Not to gather every grape of the vineyard; as it is said, And thou shalt not gather every grape of thy vineyard, Leviticus xix. 10.

214. Not to [return to] take the handful which was forgotten; as it is said, Thou shalt not return to take it, Deut. xxiv. 19. And so also with all trees when this oblivion takes place; as it is said, Thou shalt not go over it again, verse 20.

215. Not to sow different kinds of seed [together]; as it is said, Thou shalt not sow thy field with mingled seed, Levit. xix. 19.

216. Not to sow corn or herb in a vineyard; as it is said, Thou shalt not sow thy vineyard with diverse seeds, Deut. xxii. 9.

217. Not to let cattle gender with those of diverse species; as it is said, Thou shalt not let thy cattle gender with a diverse kind, Leviticus xix. 19.

218. Not to labour with two diverse kind of cattle together; as it is said, Thou shalt not plough with an ox and an ass together, Deuteronomy xxii. 10.

219. Not to prevent an animal from eating in the time of her labouring in things which it might eat and profit; as it is said,

ולאמו לא יטמא

208 שלא יכנס באהל המת; שנאמר, על כל נפשות מת לא יבא

209 שלא יגלה הנזיר; שנאמר, תער לא יעבור על ראשו

210 שלא לקצור כל השדה; שנאמר, לא תכלה פאת שדך לקצור

211 שלא ללקוט השבלים הנופלים בשעת קצירה; שנאמר, ולקט קצירך לא תלקט

212 שלא לבצור עוללות הכרם; שנ' וכרמך לא תעולל

213 שלא ללקוט פרט הכרם; שנאמר, ופרט כרמך לא תלקט

214 שלא ליקח עומר השבחה; שנאמר, לא תשוב לקהתו; וכן כל האילנות יש להם שבחה; שנאמר, לא תפאר אחריו

215 שלא לזרוע כלאי זרעים; שנאמר, שדך לא תזרע כלאים

216 שלא לזרוע תבואה או ירק בכרם; שנ' לא תזרע כרמך כלאים

217 שלא להרביע בהמה מין בשאינו מינו; שנאמר, בהמתך לא תרביע כלאים

218 שלא יעשה מלאכה בשני מיני בחמה באחד; שנאמר, לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו

219 שלא יחסום בהמה בשעת מלאכה בדבר

- שאוכלת ממנו ונהנית; שנ' לא תחסום שור בדישו
 220 שלא לעבוד אדמה בשביעית; שנאמר,
 שדך לא תורע
 221 שלא לעבוד אילן בשביעית; שנאמר,
 וכרמך לא תורע
 222 שלא לקצור ספיחי שביעית כדרך שקוצרין
 בשאר השנים; שנ' את ספיח קצירך לא תקצור
 223 שלא לאסוף פירות האילן בשביעית כדרך
 שאוספין בכל השנה; שנאמר, ואת ענבי נזירך
 לא תבצור
 224 שלא לעבוד בשנת יובל בין אדמה בין
 אילן; שנאמר בה, לא תורעו
 225 שלא לקצור ספיחי יובל בשאר השנים;
 שנאמר בו, לא תקצרו את ספיחיה
 226 שלא לאסוף פירות יובל באסיפת שאר
 שנים; שנאמר בו, ולא תבצרו את נזריה
 227 שלא למכור שדה בארץ ישראל לצמיתות;
 שנאמר, וחארץ לא תמכר לצמיתות
 228 שלא לשנות מגרשי הלויים ושדותיהם;
 שנאמר, ושדה מגרש עדיהם; מפי השמועה למדו
 שזו אזהרה שלא תשתנה
 229 שלא לעזוב את הלויים; שנאמר, השמר
 לך פן תעזוב את הלוי
 230 שלא יתבע הלואה שעברה עליה שביעית;
 שנאמר, לא יגש את רעהו

Thou shalt not muzzle the ox when he treadeth out [the corn], Deuteronomy xxv. 4.

220. Not to till the ground in the seventh year; as it is said, Thou shalt not sow thy field, Leviticus xxv. 4.

221. Not to prune trees in the seventh year; as it is said, And thou shalt not prune thy vine, Leviticus xxv. 4.

222. Not to cut down spontaneously-grown corn in the seventh year, as it is customary to cut down in other years; as it is said, That which growest of its own accord of thy vineyard thou shalt not reap, Leviticus xxv. 5.

223. Not to collect the fruit of trees in the seventh year, as it is customary to collect it in other years; as it is said, And the grapes of thy vine thou shalt not gather, Leviticus xxv. 5.

224. Not to till the earth or prune trees in the year of jubilee; as it is said of it, Ye shall not sow, Lev. xxv. 11.

225. Not to reap what grows spontaneously in [the year of] jubilee, as in other years; as it is said of it, Ye shall not reap that which grows of itself in it, Leviticus xxv. 11.

226. Not to collect the fruit [in the year of] jubilee, as it is collected in other years; as it is said of it, Nor gather [the grapes of] her vine undressed, Leviticus xxv. 11.

227. Nor to sell for ever a field in the land of Israel; as it is said, The land shall not be sold for ever, Leviticus xxv. 23.

228. Not to change the suburbs of the Levites, nor their fields; as it is said, But the field of the suburbs of their cities [may not be sold], Leviticus xxv. 34. By tradition, they learn, that this is a warning not to change.

229. Not to forsake the Levites; as it is said, Beware lest thou forsake the Levites, Deuteronomy xii. 19.

230. Not to demand a debt, after seven years have transpired; as it is said, He shalt not exact it of his neighbour, Deuteronomy xv. 2.

231. Not to refuse to lend to the poor on account of the

[year of] release ; as it is said, Beware that there be not a thought, etc. Deuteronomy xv. 9. This is a general rule, in every place in which it is said, **לֹא תִשְׁמַר בְּךָ** it means a prohibitive precept.

232. Not to refuse to lend to the poor the things which he requires ; as it is said, Thou shalt not harden thy heart, Deut. xv. 7. He who gives alms fulfills an affirmative precept, but he who hides his eyes from alms-giving, not only omits an affirmative [precept], but transgresses a prohibitive [one].

233. Not to send a Hebrew servant away empty, when he goes away free ; as it is said, Thou shalt not let him go away empty, Deuteronomy xv. 13.

234. Not to demand a debt from the poor, when it is evident he is poor ; as it is said, Thou shalt not be to him as an usurer, Exodus xxii. 25.

235. Not to lend money to an Israelite upon usury ; as it is said, Thou shalt not give him thy money upon usury, Levit. xxv. 37.

236. Not to borrow in usury ; as it is said, Thou shalt not lend upon usury to thy brother, Deuteronomy xxiii. 19. By tradition, they learn, that this is a prohibition to the borrower not to borrow in usury.

237. That no one shall put his hand between the borrower and the lender in usury, or be surety, or witness, or write the letters of contract between them ; as it is said, Thou shalt not lay upon him usury, Exodus xxii. 25.

238. Not to delay payment of wages ; as it is said, The wages of him that is hired shall not abide with thee till the morning, Leviticus xix. 13.

239. Not to take a pledge from a debtor with violence ; as it is said, Thou shalt not go into his house to fetch his pledge, Deuteronomy xxiv. 10.

240. Not to retain the pledge from its poor owner, at a time

231 שלא ימנע להלוות לעני מפני חשמטה ;
 שנאמר, השמר לך פן יהיה דבר ; זה הכלל, כל
 מקום שנאמר, השמר, פן, ואל, אינו אלא מצות
 לא תעשה

232 שלא ימנע מלהלוות לעני מלתן לו מה
 שהוא צריך ; שנ' לא תאמין את לבבך ; נמצא הנותן
 צדקה עושה מצות עשה, והמעלים עיניו מן הצדקה
 יותר על שבטל עשה, עובר על לא תעשה

233 שלא לשלח עבד עברי ריקם כשיצא
 חפשי ; שנאמר, לא תשלחנו ריקם

234 שלא יתבע העני בהובו כשידע שהוא עני ;
 שנאמר, לא תהיה לו כנושה

235 שלא להלוות ברבית לישראל ; שנאמר,
 את כספך לא תתן לו בנשך

236 שלא ללוות ברבית ; שנאמר, לא תשיך
 לאחיק ; מפי השמועה למדו שזו אזהרה ללוה
 שלא ינשך למלוה

237 שלא להשית יד בין לזה למלוה ברבית
 לא להיות ערב ולא להיות עד ולא לכתוב שטר
 ביניהם ; שנאמר, לא תשימון עליו נשך

238 שלא לאחר פעולת שכיר ; שנאמר, לא
 תלין פעולת שכיר אתך עד בקר

239 שלא ימשכן בעל חוב בזרוע ; שנאמר, לא
 תבא אל ביתו לעבוט עבוטו

240 שלא למנוע העבוט מבעליו העני בשעה

שהוא צריך לו; שנ' לא תשכב בעבוטו; כלומר,
לא תשכב ועבוטו עמך אלא השיבנו לו בלילה
הואיל והוא צריך לו בלילה

241 שלא למשכן האלמנה; שנאמר, ולא
תחבול בגר אלמנה

242 שלא לחבול כלים שעושין בהם אכל
נפש; שנאמר, לא יחבל ריחים ורכב

243 שלא לגנב נפש מישראל; שנאמר, לא
תגנב; זה גונב נפשות

244 שלא לגנב ממון; שנאמר, לא תגנבו;
זו גניבת ממון

245 שלא לגזול; שנאמר, לא תגזול

246 שלא להשיג גבול; שנ' לא תשיג גבול רעך

247 שלא לעשוק; שנ' לא תעשוק את רעך

248 שלא לכחש בממון חבירו; שנ' לא תכחשו

249 שלא לישבע על כפירת ממון חבירו;

שנאמר, לא תשקרו

250 שלא יונה במקח וממכר; שנאמר, אל

תונו איש את אחיו

251 שלא יונה בדברים; שנאמר, ולא תונו

איש את עמיתו; זו אונאת דברים

252 שלא להונות את הגר בדברים; שנאמר,

וגר לא תונה

253 שלא להונות את הגר במקח וממכר;

when he requires it ; as it is said, Thou shalt not sleep with his pledge, Deuteronomy xxiv. 12. Which means thou shalt not sleep and his pledge with thee, but restore it to him at night, because it is necessary to him in the night.

241. Not to take a pledge from a widow ; as it is said, Neither shalt thou take a widow's raiment to pledge, Deut. xxiv. 17.

242. Not to take in pledge things by which one gets a living ; as it is said, He shall not take the neither nor the upper mill-stone to pledge, Deuteronomy xxiv. 6.

243. Not to steal a man of Israel ; as it is said, Thou shalt not steal, Exodus xx. 15. This means a theft of man.

244. Not to steal money ; as it is said, Ye shall not steal, Leviticus xix. 11. This means a theft of money.

245. Not to rob by force ; as it is said, Thou shalt not rob, Leviticus xix. 13.

246. Not to remove the land-mark ; as it is said, Thou shalt not remove thy neighbour's land-mark, Deuteronomy xix. 14.

247. Not to defraud ; as it is said, Thou shalt not defraud thy neighbour, Leviticus xix. 13.

248. Not to deny the money he is intrusted with by his neighbour ; as it is said, Nor deal falsely, Leviticus xix. 11.

249. Not to swear to the denial of possessing the wealth of his neighbour ; as it is said, Ye shall not lie, Lev. xix. 11.

250. Not to oppress in buying and selling ; as it is said, Ye shall not oppress one another, Leviticus xxv. 14.

251. Not to oppress in words ; as it is said, Ye shall not oppress one another, Levit. xxv. 17. This means oppression in words.

252. Not to oppress the stranger in words ; as it is said, And a stranger thou shalt not oppress, Exodus xxii. 21.

253. Not to oppress a stranger in buying and selling ; as it is said, Thou shalt not vex him, Exodus xxii. 21.

254. Not to send back a servant who has fled into the land of Israel to his master, who is out of the land ; as it is said, Thou shalt not deliver a servant to his master, Deut. xxiii. 15.

255. Not to oppress such a servant ; as it is said, He shall dwell with thee in thy midst, in the place which he has chosen, etc. Deuteronomy xxiii. 16.

256. Not to afflict the widow and orphan ; as it is said, Ye shall not afflict any widow or orphan, Exodus xxii. 22.

257. Not to use a Hebrew servant as a slave ; as it is said, Thou shalt not compel him to serve as a bond-servant, Levit. xxv. 39.

258. Not to sell him as a bond-man ; as it is said, They shall not be sold as bond-men, Leviticus xxv. 42.

259. Not to exact service with severity from a Hebrew servant ; as it is said, Thou shalt not rule over him with rigour, Leviticus xxv. 43.

260. Not to permit a Gentile, a worshipper of stars and planets, to exact service with severity from a Hebrew servant sold to him ; as it is said, He shall not rule with rigour over him, Leviticus xxv. 53.

261. Not to sell a Hebrew maid-servant to another ; as it is said, He shall not have power to sell her, Exodus xxi. 8.

262. Not to withhold from a betrothed Hebrew maid-servant food, raiment and co-habitation ; as it is said, Her food, her raiment, and her duty of marriage he shall not diminish, Exodus xxi. 10. And this is also the law for any wife.

263. Not to sell a beautiful woman [taken in war] to be a female slave ; as it is said, Thou shalt not sell her, Deut. xxi. 14.

264. Not to humble a beautiful woman to be a slave ; as it is said, Thou shalt not make merchandize of her, Deuteronomy xxi. 14.

265. Not to covet a man's wife ; as it is said, Thou shalt not covet thy neighbour's wife, Exodus xx. 17.

שנאמר, ולא תלחצנו

254 שלא להחזיר עבד שברח לארץ ישראל
לאדניו שבתוצה לארץ; שנאמר, לא תסגיר עבד
אל אדניו

255 שלא להונות עבד; שנאמר, עמך ישב
בקרבך, במקום אשר יבחר, וגומר

256 שלא לענות יתום ואלמנה; שנאמר, כל
אלמנה ויתום לא תענון

257 שלא לעבוד בעבד עברי עבודת עבד;
שנאמר, לא תעבוד בו עבודת עבד

258 שלא למכור אותו ממכרת עבד; שנאמר,
לא ימכרו ממכרת עבד

259 שלא לעבוד בעבד עברי בפרך; שנאמר,
לא תרדה בו בפרך

260 שלא להניח לכותי, עובד עבודת כוכבים
ומולות, לעבוד בעבד עברי הנמכר לו בפרך;

שנאמר, לא ירדנו
261 שלא ימכר אמה עברית לאחר; שנאמר,

לא ימשל למכרה
262 שלא למנוע מאמה העבריה היעודה שאר

כסות ועונה; שנאמר, שארה כסותה ועונתה לא
יגרע; והוא הדין לשאר הנשים

263 שלא למכור אשת יפת תאר להיות שפחה;
שנאמר, לא תמכרנה

264 שלא לכבוש אשת יפת תאר להיות
N

- שפחה; שנאמר, לא תתעמר בה
 265 שלא לחמד אשת איש; שנאמר, לא
 תחמד אשת רעך
 266 שלא להתאוות; שנ' לא תתאוה בית רעך
 267 שלא יאכל השכיר מן המחובר בשעת
 מלאכה; שנאמר, וחרמש לא תניף
 268 שלא יקה השכיר יתר על אכילתו; שנאמר,
 ואכלת ענבים כנפשך שבעך
 269 שלא יתעלם מן האבידה; שנאמר, לא
 תוכל להתעלם
 270 שלא להניח בהמה רובצת תחת משאה;
 שנאמר, לא תראה חמור אחיך
 271 שלא לעשות עול במדות ובמשקלות; שנ'
 לא תעשו עול במשפט, במדה במשקל ובמשורה
 272 שלא להיות אצלנו אבן ואבן איפה ואיפה;
 שנאמר, לא יהיה לך בביתך
 273 שלא לעול המשפט; שנאמר, לא תעשו
 עול במשפט
 274 שלא ליקח שחד; שנאמר, ושחד לא תקח
 275 שלא לכבד בדיון; שנ' לא תהדר פני גדול
 276 שלא ירא הדיין בדיון מאדם רע; שנאמר,
 לא תגורו מפני איש
 277 שלא לרחם על עני בדיון; שנאמר, ודל
 לא תהדר בריבו
 278 שלא להטות משפט אדם חוטא; שנאמר,

266. Not to covet; as it is said, Thou shalt not covet thy neighbour's house, Deuteronomy v. 21.

267. A hired person shall not eat of the fruit which is joined to the ground in the time of his working; as it is said, Thou shalt not move a sickle, Deut. xxiii. 25.

268. A hired person shalt not take more than he can eat; as it is said, Thou mayest eat grapes thy fill at thine own pleasure, Deuteronomy xxiii. 24.

269. Not to hide from a lost thing; as it is said, Thou mayest not hide thyself, Deuteronomy xxii. 3.

270. Not to leave an animal lying under its burden; as it is said, Thou shalt not see thy brother's ass, etc. Deut. xxii. 4.

271. Not to commit fraud in weights and measures; as it is said, Ye shall do no unrighteousness in judgment, in meteyard, in weight, or in measure, Leviticus xix. 35.

272. Not to have diverse weights and measures; as it is said, Thou shall not have in thy house, Deut. xxv. 13, 14.

273. Not to do unrighteousness in judgment; as it is said, Ye shall do no unrighteousness in judgment, Leviticus xix. 35.

274. Not to accept a bribe; as it is said, And a gift thou shalt not take, Exodus xxiii. 8.

275. Not to honour [one above another] in judgment; as it is said, Thou shalt not honour the person of the mighty, Levit. xix. 15.

276. The judge shall not be afraid for any evil men at his judgment; as it is said, Ye shall not be afraid of the face of man, Deuteronomy i. 17.

277. Not to pity the poor in judgment; as it is said, Neither shalt thou countenance a poor man in his cause, Ex. xxiii. 3.

278. Not to pervert the judgment of a sinful man; as it is said, Thou shalt not wrest the judgment of thy poor one, Ex. xxiii. 6. They learn, by tradition, that this means poverty in commandments.

279. Not to spare the offender in matters of fines ; as it is said, Thine eye shall not spare him, Deuteronomy xix. 13.

280. Not to pervert the judgment of strangers and orphans ; as it is said, Thou shalt not pervert the judgment of the stranger and orphan, Deuteronomy xxiv. 17.

281. Not to listen to one of the litigants without the other being present ; as it is said, Thou shalt not raise a false report, Exodus xxiii. 1.

282. Not to follow after the majority in capital judgments, if there be only one condemner more than absolvers ; as it is said, Thou shalt not follow a multitude to do evil, Exodus xxiii. 2.

283. That he who first defended one who was on trial on capital punishment shall not turn afterwards against him ; as it is said, Neither shalt thou speak in a cause to decline, etc. Exodus xxlii. 2.

284. Not to appoint among judges any one who is not learned in the words of the law, although he be learned in other sciences ; as it is said, Ye shall not respect persons in judgment, Deuteronomy i. 17.

285. Not to testify falsely ; as it is said, Thou shalt not bear false witness against thy neighbour, Exodus xx. 16.

286. Not to accept the testimony of a wicked person ; as it is said, Put not thine hand with the wicked to be an unrighteous witness, Exodus xxiii. 1.

287. A relation shall not testify ; as it is said, The fathers shall not be put to death for the children, nor the children be put to death for the fathers, Deut. xxiv. 16. By tradition, they learn, that the fathers shall not die through the testimony of the children, and the same law is for other relations.

288. Not to give judgment upon the testimony of one witness ; as it is said, One witness shall not rise up against a man, Deuteronomy xix. 15.

לא תטה משפט אביונך; למדו מפי השמועה
שזה אביון במצות

279 שלא לרחם על המזיק בדיני קנסות;
שנאמר, לא תחוס עינך עליו

280 שלא להטות משפט גרים ויתומים; שנ'
לא תטה משפט גר יתום

281 שלא לשמוע מאחד מבעלי דינין ואין
חבירו עמו; שנאמר, לא תשא שמע שוא

282 שלא לנטות אחרי רבים בדיני נפשות אם
היו המחייבין יותר על המזכין אחד; שנאמר, לא
תהיה אחרי רבים לרעות

283 שלא ילמד חובה מי שלמד זכות תחלה
בדיני נפשות; שנאמר, לא תענה על ריב לנטות

284 שלא למנות בדיינין אדם שאינו חכם בדברי
תורה, אף על פי שהוא חכם בחכמות אחרות;
שנאמר, לא תכירו פנים במשפט

285 שלא להעיד בשקר; שנאמר, לא תענה
ברעך עד שקר

286 שלא יעיד בעל עבירה; שנאמר, אל תשת
ידך עם רשע להיות עד חמס

287 שלא יעיד קרוב; שנאמר, לא יומתו אבות
על בנים, ובנים לא יומתו על אבות; מפי השמועה

למדו, שלא יומת ואבות בעדות בנים; והוא הדין
לשאר קרובים

288 שלא לברות הדין על פי עד אחד; שנאמר,

- לא יקום עד אחד באיש
 289 שלא להרוג נקי; שנאמר, לא תדצח
- 290 שלא לחתוך הדין באומר הרעת עד שיראו
 שני עדים גופו של דבר; שנ' ונקי וצדיק אל תהרוג
- 291 שלא יורה העד בדין שהעיד בו בדיני
 נפשות; שנאמר, ועד אחד לא יענה
- 292 שלא להרוג מחויב הריגה קודם שיעמוד
 בדין; שנאמר, ולא ימות הרוצח, וגומר
- 293 שלא לחוס על הרודף, אלא הורגין אותו
 הריגה קודם שיגיע לנרדף ויהרגנו או יגלה ערותו;
 שנאמר, וקצותה את כפה, לא תחוס עינך
- 294 שלא לענוש האנוס; שנאמר, ולנערה לא
 תעשה דבר
- 295 שלא ליקח כופר מן הרוצח; שנאמר, ולא
 תקחו כופר לנפש רוצח
- 296 שלא ליקח כופר בגלות רוצח בשגנה; שנ'
 ולא תקחו כופר לנוס אל עיר מקלטו
- 297 שלא לעמוד על הדם; שנאמר, לא תעמוד
 על דם רעך
- 298 שלא להניח מכשול; שנאמר, לא תשים
 דמים בביתך
- 299 שלא להכשיל תם בדרך; שנאמר, ולפני
 עור לא תתן מכשול
- 300 שלא להוסיף במלקות המחויב מלקות;
 שנאמר, לא יוסיף פן יוסיף
- 301 שלא לרגל; שנאמר, לא תלך רכיל בעמך

289. Not to kill the innocent ; as it is said, Thou shalt not kill, Exodus xx. 13.

290. Not to judge by conjecture until two witnesses see the thing ; as it is said, The innocent and the righteous thou shalt not kill, Exodus xxiii. 7.

291. That a witness give no judgment in capital punishments ; as it is said, But one witness shall not testify, Numbers xxxv. 30.

292. Not to kill a criminal [who ought to be killed] before he stands in judgment ; as it is said, That the man-slayer die not, etc. Numbers xxxv. 12.

293. Not to pity the persecutor but to kill him before he overtakes the persecuted, kills him, or reveals his nakedness ; as it is said, Thou shalt cut off her hand, thine eye shall not pity, Deuteronomy xxv. 12.

294. Not to punish the violated ; as it is said, But to the damsel thou shalt do nothing, Deuteronomy xxii. 26.

295. Not to take satisfaction [however great] for a murderer ; as it is said, Neither shall ye take satisfaction for the life of a murderer, Numbers xxxv. 32.

296. Not to take satisfaction for a man-slayer ; as it is said, Neither shall ye take satisfaction for him that is fled to the city of his refuge, Numbers xxxv. 31.

297. Not to suffer blood-shed ; as it is said, Thou shalt not stand against the blood of thy neighbour, Levit. xix. 16.

298. Not to leave a stumbling-block ; as it is said, That thou bring not blood upon thy house, Deuteronomy xxii. 8.

299. Not to cause the upright [*i. e.* the simple] to stumble in the way ; as it is said, Thou shalt not put a stumbling-block before the blind, Leviticus xix. 14.

300. Not to exceed the stripes proper for the guilt ; as it is said, He shall not exceed, lest, if he exceed, etc. Deut. xxv. 3.

301. Not to calumniate ; as it is said, Thou shalt not go up and down as a tale-bearer among thy people, Leviticus xix. 16.

302. Not to bear hatred in one's heart; as it is said, Thou shalt not hate thy brother in thy heart, Leviticus xix. 17.

303. Not to cause the face of an Israelite to blush; as it is said, Thou shalt surely rebuke thy brother, and not suffer sin upon him, Leviticus xix. 17.

304. Not to avenge; as it is said, Thou shalt not avenge, Leviticus xix. 18.

305. Not to bear grudge; as it is said, Thou shalt not bear grudge, Leviticus xix. 18.

306. Not to take the dam with the young; as it is said, Thou shalt not take the dam with the young, Deuteronomy xxii. 6.

307. Not to shave the hair of the scall; as it is said, But the scall shall he not shave, Leviticus xiii. 33.

308. Not to pluck out the marks of the leprosy; as it is said, Take heed in the plague of leprosy, Deuteronomy xxiv. 8.

309. Not to plough nor sow in the rough valley, [*scil.* in which a heifer was killed for a unknown murder]; as it is said, Which is neither eared nor sown, Deuteronomy xxi. 4.

310. Not to suffer a witch to live; as it is said, Thou shalt not suffer a witch to live, Exodus xxii. 18.

311. Not to compel a bridegroom in things which are necessary for the congregation, as to go to the army, to watch the wall, and such like; as it is said, He shall not go out to war, neither shall he be charged with any business, Deut. xxiv. 5.

312. Not to rebel against the Sanhedrim; as it is said, Thou shalt not decline from the sentence which they shall shew thee, Deuteronomy xvii. 11.

313. Not to add to the precepts of the law, either to the written law or the oral law; as it is said, Whatsoever thing I command you, observe to do it, thou shalt not add thereto, Deuteronomy xii. 32.

314. Not to take away from any of the precepts of the law; as it is said, Nor diminish from it, Deuteronomy xii. 32.

- 302 שלא לשנא בלב; שנאמר, לא תשנא את
אחיך בלבבך
- 303 שלא להלבין פני אדם מישראל; שנאמר,
הוכח תוכיח את עמיתך, ולא תשא עליו חטא
- 304 שלא לנקום; שנאמר, לא תקום
- 305 שלא לנטור; שנאמר, לא תטור
- 306 שלא ליקח האם על הבנים; שנאמר, לא
תקח האם על הבנים
- 307 שלא לגלח שער הנתק; שנאמר, ואת
הנתק לא יגלח
- 308 שלא לתלוש סימני הצרעת; שנאמר,
השמר בנגע הצרעת
- 309 שלא לעבוד ולזרוע בנחל איתן; שנאמר,
אשר לא יעבד בו ולא יזרע
- 310 שלא להחיות מכשף; שנ' מכשפה לא תחיה
- 311 שלא יתחייב חתן בדבר מצרכי צבור, כגון
צבא ושמירת החומה וכיוצא בהם; שנאמר, לא
יצא בצבא ולא יעבוד עליו לכל דבר
- 312 שלא להמרות פי בית דין; שנאמר, לא
תסור מכל הדבר אשר יגידו לך
- 313 שלא להוסיף על מצות התורה, בין תורה
שבכתב בין תורה שבעל פה; שנאמר, את כל
הדבר אשר אנכי מצוה אתכם, אותו תשמרו
לעשות לא תוסיף עליו
- 314 שלא לגרוע מכל מצות התורה; שנאמר,

ולא תגרע ממנו

315 שלא לקלל הדיין; שנ' אלהים לא תקלל

316 שלא לקלל הנשיא, והוא המלך, או ראש

ישיבת ארץ ישראל; שנאמר, ונשיא בעמך

317 שלא לקלל אחד משאר ישראל; שנאמר,

לא תקלל חרש

318 שלא לקלל אב ואם; שנאמר, ומקלל

אביו ואמו מות יומת

319 שלא להכות אב ואם; שנאמר, ומכה

אביו ואמו מות יומת

320 שלא לעשות מלאכה בשבת; שנאמר,

לא תעשה כל מלאכה

321 שלא להלך חוץ לתחום מדינה כהולכי

דרכים בשבת; שנאמר, אל יצא איש ממקומו

322 שלא לענוש בשבת; שנאמר, לא תבערו

אש בכל מושבותיכם

323 שלא לעשות מלאכה בראשון של פסח;

שנאמר, כל מלאכה לא תעשו

324 שלא לעשות מלאכה בשביעי של פסח;

שנאמר, כל מלאכה לא יעשה בהם

325 שלא לעשות מלאכה בחג השבועות;

שנאמר, כל מלאכת עבודה לא תעשו

326 שלא לעשות מלאכה באחד לחדש

השביעי; שנ' בו כל מלאכת עבודה לא תעשו

327 שלא לעשות מלאכה ביום הכפורים;

315. Not to curse the judges ; as it is said, Thou shalt not revile the gods [*i. e.* judges], Exodus xxii. 28.

316. Not to curse a prince, or he who is king, or the chief assembly in the land of Israel ; as it is said, Nor the ruler of thy people, Exodus xxii. 28.

317. Not to curse one of the rest of the Israelites ; as it is said, Thou shalt not curse the deaf, Leviticus xix. 14.

318. Not to curse father or mother ; as it is said, And he who curseth his father or his mother shall surely be put to death, Exodus xxi. 17.

319. Not to smite father or mother ; as it is said, And he who smiteth his father or his mother shall surely be put to death, Exodus xxi. 15.

320. Not to work on the Sabbath ; as it is said, Thou shalt not do any work, Exodus xx. 10.

321. Not to go out beyond the limits of the city as travellers on the Sabbath day ; as it is said, Let no man go out from his place, Exodus xvi. 29.

322. Not to punish on the Sabbath ; as it is said, Ye shall not kindle a fire through all your habitations, Exodus xxxv. 3.

323. Not to work in the first [day] of the passover ; as it is said, Ye shall not do any work, Leviticus xxiii. 7.

324. Not to work in the seventh [day] of the passover ; as it is said, Ye shall not do any work in them, Exodus xii. 16.

325. Not to work in the feast of Pentecost ; as it is said, Ye shall do no servile work, Leviticus xxiii. 21.

326. Not to work in the first [day] of the seventh month ; as it is said, In it ye shall do no servile work, Levit. xxiii. 25.

327. Not to work in the day of atonement ; as it is said of it, Ye shall not do any work, Leviticus xxiii. 28.

328. Not to work in the first [day] of the feast of tabernacles ; as it is said of it, Ye shall do no servile work, Levit. xxiii. 35.

329. Not to work in the eighth day of the feast [of tabernacles]; as it is said, In it ye shall do no servile work, Lev. xxiii. 36.

330. Not to uncover the nakedness of a mother; as it is said, She is thy mother, thou shalt not uncover her nakedness, Leviticus xviii. 7.

331. Not to uncover the nakedness of a sister; as it is said, The nakedness of thy sister, the daughter of thy father, etc. thou shalt not uncover, Leviticus xviii. 9.

332. Not to uncover the nakedness of a father's wife; as it is said, The nakedness of the wife of thy father thou shalt not uncover, Leviticus xviii. 8.

333. Not to uncover the nakedness of a sister, either from the father or mother's side; as it is said, The nakedness of thy father's wife's daughter, Leviticus xviii. 11.

334. Not to uncover the nakedness of a son's daughter; as it is said, The nakedness of thy son's daughter, Leviticus xviii. 10.

335. Not to uncover the nakedness of a daughter's daughter; as it is said, Or thy daughter's daughter, thou shalt not uncover her nakedness, Leviticus xviii. 10.

336. Not to uncover the nakedness of a daughter; as it is said, It is thy nakedness, thou shalt not uncover her nakedness, Leviticus xviii.

337. Not to uncover the nakedness of a woman and her daughter; as it is said, The nakedness of a woman and her daughter thou shalt not uncover, Leviticus xviii. 17.

338. Not to uncover the nakedness of a woman and her son's daughter; as it is said, Her son's daughter, Lev. xviii. 17.

339. Not to uncover the nakedness of a woman and her daughter's daughter; as it is said, And her daughter's daughter thou shalt not take, Leviticus xviii. 17.

340. Not to uncover the nakedness of a mother's sister; as

שנאמר בו, כל מלאכה לא תעשו

328 שלא לעשות מלאכה בראשון של חג
הסוכות; שנ' בו, כל מלאכת עבודה לא תעשו
329 שלא לעשות מלאכה ביום שמיני של חג;

שנאמר בו, כל מלאכת עבודה לא תעשו

330 שלא לגלות ערות אם; שנאמר, אמך היא
לא תגלה ערותה

331 שלא לנלות ערות אחות; שנאמר, ערות
אחותך בת אביך, וגומר, לא תגלה

332 שלא לגלות ערות אשת אב; שנאמר,
ערות אשת אביך לא תגלה

333 שלא לגלות ערות אחות, מן האב או מן
האם; שנאמר, ערות בת אשת אביך

334 שלא לגלות ערות בת הבן; שנאמר,
ערות בת בנך

335 שלא לגלות ערות בת הבת; שנאמר, או
בת בתך לא תגלה ערותה

336 שלא לגלות ערות הבת; שנאמר, ערותך
היא לא תגלה ערותה

337 שלא לגלות ערות אשה ובתה; שנאמר,
ערות אשה ובתה לא תגלה

338 שלא לגלות ערות אשה ובת בנה; שנאמר,
את בת בנה

339 שלא לגלות ערות אשה ובת בתה; שנאמר,
ואת בת בתה לא תקח

- 340 שלא לגלות ערות אחות האם; שנאמר,
 ערות אחות אמך לא תגלה
- 341 שלא לגלות ערות אחות אב; שנאמר,
 ערות אחות אביך לא תגלה
- 342 שלא לגלות ערות אשת אחי האב;
 שנאמר, ואל אשתו לא תקרב
- 343 שלא לגלות ערות אשת הבן; שנאמר,
 ערות כלתך לא תגלה
- 344 שלא לגלות ערות אשת אח; שנאמר,
 ערות אחיך לא תגלה
- 345 שלא לגלות ערות אחות אשתו; שנאמר,
 ואשה אל אחותה לא תקח
- 346 שלא לגלות ערות אשה נדה; שנאמר,
 ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב
- 347 שלא לגלות ערות אשת איש; שנאמר,
 ואל אשת עמיתך לא תתן שכבתך לזרע
- 348 שלא לשכב עם בהמה; שנאמר, ובכל
 בהמה לא תתן שכבתך
- 349 שלא תביא אשה בהמה עליה; שנאמר,
 ואשה לא תעמוד לפני בהמה
- 350 שלא לשכב עם זכר; שנאמר, ואת זכר
 לא תשכב משכבי אשה
- 351 שלא לגלות ערות האב עצמו; שנאמר,
 ערות אביך לא תגלה
- 352 שלא לגלות ערות אחי האב עצמו; שנ'

it is said, The nakedness of thy mother's sister thou shalt not uncover, Leviticus xviii. 13.

341. Not to uncover the nakedness of a father's sister ; as it is said, The nakedness of thy father's sister thou shalt not uncover, Leviticus xviii. 12.

342. Not to uncover the nakedness of the wife of the father's brother ; as it is said, To his wife thou shalt not approach, Leviticus xviii. 14.

343. Not to uncover the nakedness of a son's wife ; as it is said, The nakedness of thy daughter-in-law thou shalt not uncover, Leviticus xviii. 15.

344. Not to uncover the nakedness of a brother's wife ; as it is said, The nakedness of thy brother thou shalt not uncover, Leviticus xviii. 16.

345. Not to uncover the nakedness of a wife's sister ; as it is said, And a wife to her sister thou shalt not take, Leviticus xviii. 18.

346. Not to uncover the nakedness of a menstrous woman ; as it is said, Thou shalt not approach to a woman in her uncleanness, Leviticus xviii. 19.

347. Not to uncover the nakedness of another man's wife ; as it is said, And thou shalt not lie carnally with thy neighbour's wife, Leviticus xviii. 20.

348. Not to lie with a beast ; as it is said, Neither shalt thou lie with any beast, Leviticus xviii. 23.

349. A woman shall not go before a beast ; as it is said, A woman shall not stand before any beast, Leviticus xviii. 23.

350. Not to lie with men ; as it is said, Thou shalt not lie with mankind as with womankind, Leviticus xviii. 22.

351. Not to uncover the nakedness of a father himself ; as it is said, The nakedness of thy father thou shalt not uncover, Leviticus xviii. 7.

352. Not to uncover the nakedness of a father's brother ; as

it is said, The nakedness of thy father's brother thou shalt not uncover, Leviticus xviii. 14.

353. Not to come near in lust to those things which afford occasion of uncovering nakedness, such as embraces, kisses, winks, and shrugs; as it is said, None of you shall approach to any that is near of kin to him to uncover their nakedness, Lev. xviii. 6. By tradition they learn, that this is a warning against any approach which causes to uncover nakedness.

354. A bastard shall not take to wife a daughter of Israel; as it is said, A bastard shall not enter into the congregation of Jehovah, Deuteronomy xxiii. 2.

355. Not to be a harlot, and she is one, who is married without contract and without espousals; as it is said, There shall be no whore, Deuteronomy xxiii. 17.

356. He who has divorced his wife shall not take her again, after that she has been married to another; as it is said, Her former husband, which sent her away, may not take her again, Deut. xxiv. 4.

357. The wife of a deceased brother shall not take any other than his brother-in-law; as it is said, The wife of the dead shall not marry without, Deuteronomy xxv. 5.

358. He who by force violates [a damsel] shall not divorce her; as it is said, He may not send her away all his days, Deuteronomy xxii. 29.

359. He who brings an evil name [on his wife] shall not divorce; as it is said, He may not send her away all his days, Deuteronomy xxii. 29.

360. A eunuch shall not take to wife a daughter of Israel; as it is said, He shall not enter who is mutilated by bruising, Deuteronomy xxiii. 1.

361. Not to castrate a male of any species, man, or cattle, or beast, or bird; as it is said, And in your land ye shall not do it, Leviticus xxii. 24.

ערות אחי אביך לא תגלה

353 שלא לקרב בעריות בדברים המביאין לידי גילוי ערוה, כגון חיבוק ונישוק ורמיזה וקפיצה; שנאמר, אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות; מפי השמועה למדו שזו אזהרה לקירוב המביאה לידי גילוי ערוה

354 שלא ישא ממזר בת ישראל; שנאמר, לא יבא ממזר בקהל יהוה

355 שלא תהיה קדשה, והיא הנבעלת בלא כתובה ובלא קדושין; שנאמר, לא תהיה קדשה

356 שלא יחזיר המגרש גרושתו אחר שנישאת לאחר; שנאמר, לא יוכל בעלה הראשון אשר שלחה לשוב לקחתה

357 שלא תנשא היבמה לאחר חוץ מיבמה; שנאמר, לא תהיה אשת המת

358 שלא יגרש האונם אנוסתו; שנאמר, לא יוכל שלחה כל ימיו

359 שלא יגרש מוציאה שם רע; שנאמר, לא יוכל לשלחה כל ימיו

360 שלא יקה סרים בת ישראל; שנאמר, לא יבא פצוע דכה

361 שלא לסרס זכר אחד מכל המינין לא אדם ולא בהמה חיה ועוף; שנאמר, ובארצכם לא תעשו

362 שלא למנות על ישראל איש מקהל גרים;

שנאמר, לא תוכל לתת עליך איש נכרי
 363 שלא ירבה לו המלך סוסים; שנאמר,
 לא ירבה לו סוסים
 364 שלא ירבה לו המלך נשים; שנאמר,
 לא ירבה לו נשים
 365 שלא ירבה לו המלך כסף וזהב; שנאמר,
 וכסף וזהב לא ירבה לו מאד:

הוי זהיר במצוה קלה כבחמורה

362. Not to set a stranger over Israel [as king] ; as it is said, Thou mayest not set a stranger over thee, Deut. xvii. 15.

363. The king shall not multiply to himself horses ; as it is said, He shall not multiply to himself horses, Deut. xvii. 16.

364. The king shall not multiply to himself wives ; as it is said, And he shall not multiply to himself wives, Deut. xvii. 17.

365. The king shall not multiply to himself silver and gold ; as it is said, Silver and gold he shall not multiply to himself, Deuteronomy xvii. 17.

BE AS CAREFUL OF A SMALL AS OF A GREAT PRECEPT.

THE PARABLE OF THE PRODIGAL SON,

TRANSLATED INTO HEBREW VERSE BY MR A. MEYROWITZ,

האב ושני בניו.—LUKE xv. 11-32.

איש היה בארץ הקדם מימי קדמונים
אשר חננו האל הטוב בנחלת שני בנים;
וזולתם עד ברכו בעושר ונכסים לרוב
עד כי לא נחסר להאיש ההוא מאומה מכל טוב.

ויגרלו הנערים ויבאו בשנים,

וימצא בן הראשון איש שמר אמונים;
אולם הבן הקטן, לא שמע בקול גערה
וירדף מתאותיו, כמוץ מסערה.

ויתאוה לנסע אלי ארץ מרחקים,
ויאמר אל אביו „תנה לי חלק גורלי
אשר אחרי מותך בשיבה יפול למנת חבלי,
” כי למה עוד נהיה, עד בא יום מותך, מחכים?”

במדקרות הרב חרדי לב אביו ירדו,
דברי בנו הקטן אשר מנחלתו יבקש,
”ען כבנים סוררים אשר באביהם מרדו;
בשפת זרון מנת חבלו ממנו הוא מבקש.

אבל למען בל יחשב בנו כי יאבה נהלתו,
לקח את רוב עשרו ויחלקהו לשנים;
ויתן לבנו הצעיר את מנת חבלתו
ויקההו בנו וילך דרך מים.

כבאו ארץ אחרת אשר עיניו לא ראוה
ויפוד שמה את רכושו, בדרך הזוללים;
ישיש וישמה תמיד לקול עוגבים וחללים
עד אול הכסף והכיס ריק עזובה.

גם בארץ ההיא רעב גדול החילה
ויצר לו מאד מפני זלעפות הרעב,
יען כמקדם למלאות בטנו באוכל תאב
אבל הה! אין מרחם על נפשו הזוללה.

לעבד התמכר למען יוכל שבר רעבונו
וישלחהו אדוניו לרעות את החזירים;
אבל גם שמה אחזוחו הבלי רעב וצירים,
ויבך בכי גדול, וינחם על עונו.

ויאמר בלבו „שכירי אבי ישבעו טוב
„ואני בנו פה ככלב ברעב אמותה?
„הוי את זרון! הביאתני עד שערי מותה!
„אקומה ואלכה לאבי ואמרה אליו: אשוב.“

„אבי חטאתי לשמים ולפניך!
„והן עתה קטנתי מהקרא עוד בנך,
„שא נא פשעי! ועשה עמי כאחד שכירך
„אוייה לי! כי מקדם מריתי דברך.“

ויקם, וילך, ויבא בית אביהו,
וכראותו אביו עודנו מרחוק יבא
ותבער אש אהבתו, ולא עצר מלבא,
רין, ויפל על צוארו וישקהו.

וכראות הבן אהבת אביו כי מאד גדלה
אכלו לבת הבושה, ויען ביללה:

„אבי חטאתי לשמים ולפניך!

„והן עתה קטנתי מהקרא עוד בנך.“

וינחמהו אביו, ויאמר גם אל עבדיו:

„הביאו מחלצה טובה והלבישו אותו,

„ותנו טבעת על ידו ונעלים לרגליו

„וזבחו עגל המרבק, ונשישה אודותו.“

„כי זה בני מת היה ויחי לחיי נצח,

„אבד היה וימצא בדרך עקלתון,

„נגילה יחד! ובשירה נפצתה פצת,

„ונבלה היום הזה אך בשמחה ובששון.“

בהיותם יהד שמחים ובקול רינה חגגים,

בא הבן הגדול מעבודת שדהו;

וישמע קול התרועה וכנורות המנגנים

שאל נער אחד דבר החג להודיעהו.

ולא אחר הנער ספר סיבת הדבר

כי למען אחיו הצעיר ההמון ירוננו,

וימלא לבו מקנאה וחמת גבר,

ועל פניו ענן העצב וחתוגה ישכנו.

ובצאת אביו החוצה והתחנן כי יבא,
ענהו בזעף „איך אוכל לשמחתכם לבא
„ ואנכי בא אליה מכם בל נקראתי;
„ וכי למעני תעשה ככה מאז בל ראיתי.“

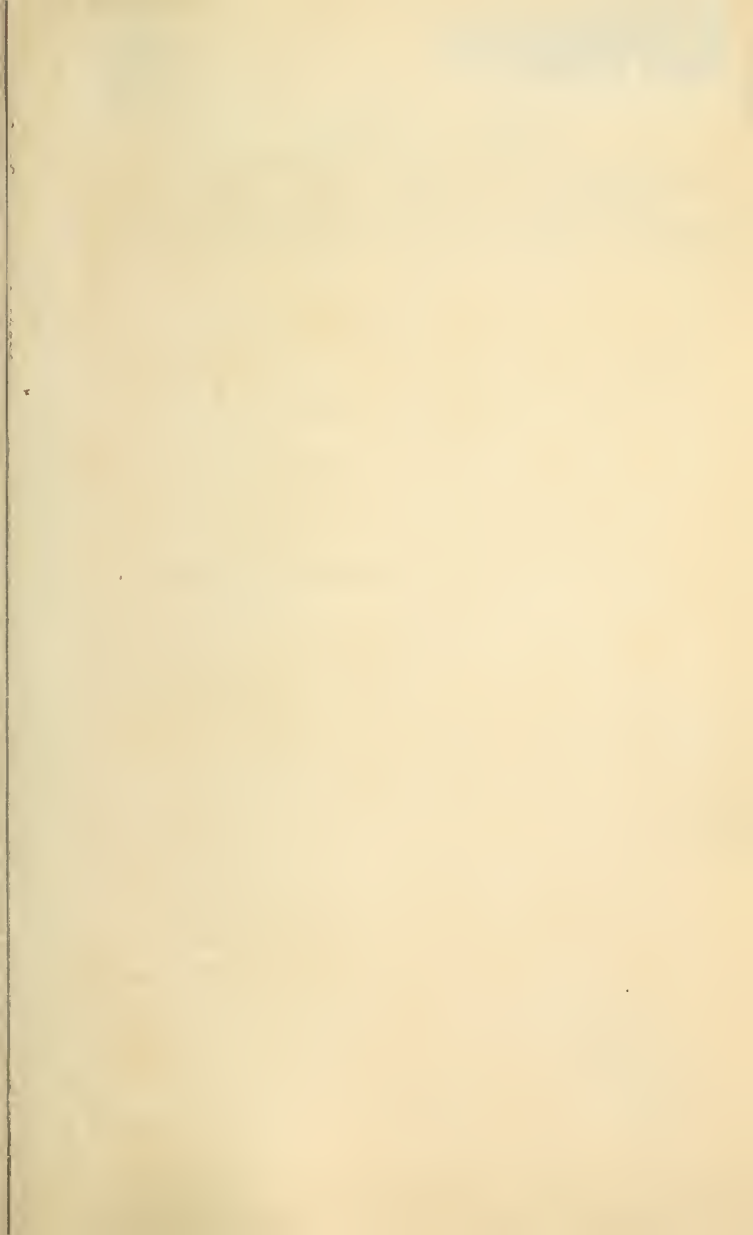
„ הנה זה שנים רבות בטוב עבדתך,
„ את מצותך שמרתי ולא הוגעתך,
„ ובגדי לא הננתני לזבוח זבח;
„ ולבנך הסורר תתה עגל לטבח!“

ויענהו האב „ בני התשכח שכח?
„ כי אתה אצלי כעץ במקומו פרח;
„ וזה בני היה מת, ואבר בלי אומץ וכת,
„ לבן נאווה לנו עתה לשוב ולשמח.“

מ ל י צ ה *

צבא שחק שמחים, על תשובת הגבר,
אשר שב אל ארני לפני בא לקבר
בגילה, מאשר ראו באושר כל ימיו
אנוש חיה. ולא נפל ברשע מימיו.

* החרוז הזה בנוי על משקל יתד ושני תנועות, יתד ושני תנועות, ויתד וארבעה תנועות בדלתי, וכן בסוגר: ושיר ראוי יקרא:

CALIFORNIA LIBRARY
of Arts

3 1158 00880 2299

University of California
SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY
305 De Neve Drive - Parking Lot 17 • Box 951388
LOS ANGELES, CALIFORNIA 90095-1388

Return this material to the library from which it was borrowed.

THE UNIVERSITY OF
CHICAGO

THE UNIVERSITY OF
CHICAGO

THE UNIVERSITY OF
CHICAGO

Univ
S